

Már vége. Mindennek vége

- Phillip! Phillip Morris, ezt hagyd abba, most azonnal! – hallatszott a hangszóróból! – ha még egyszer csalsz, akkor nem játszunk veled. Nem ér csata közben cheatelni!

Phillip Morris bűnbánóan nézett a számítógép tetejére erősített webkamerába, és lemondóan legyintett.

- A Red Alert a kedvenc játékom, s már negyedszer kapok ki tőletek. Csak nem gondolod, hogy hagyom magam? – mérgesen hátradőlt, és a hamutartó felé nyúlt. – már fél órája, hogy nem gyújtottam rá miattatok, és tessék, még lecseszitek az embert. Örüljetek neki, hogy leállok veletek. – dűnnyögte a szája sarkába biggyesztett cigivel, amit majdnem kettéharapott, mert a kamerában megjelent Rufus arca.

- Phil, ne buzeráld a srácokat, ők bármikor kiverik a szart a seggedből bármelyik játékban, te sehol sem vagy ezekhez. Ha akarunk veled játszani, esetleg megint szólunk, de ha csalsz...

- Mi lesz akkor? – vágott közbe Phillip – mi lesz? Beköptök anyámnak, vagy mi? Na jó rendben. Még egy visszavágó, de én vagyok az oroszokkal, és nincs atom, világos?

- A francba a felnőttekkel – selypített Rufus bandájának egyik fiatal tagja a vonal túloldalán – még, hogy nincs atom, majd meglátod, öreg!

Phillip Morris kiköpte a csonkig égett dekket a padlóra, lázasan rátenyerelt a billentyűkre, elkapta az egeret, és ráklikkelt a multiplayer játék indítógombjára.

- Egy karton cigibe, hogy én nyerek! És rendes cigarettát akarok, nem gagyit! – nézett fenyegetően a kamerába.

- Tartjuk, ne aggódj. Mellesleg, mit szívsz? – kérdezte Rufus.

- Mit? Mennyit? Te, már negyedszer áll össze velünk, és még eddig egy béna támadáson kívül semmit sem mutatott fel. Kivárássra játszik, és semmi esélye. A kamerát kapcsold már le, mert mindent kihallgat. A végén visszakapcsolunk – rántotta le egy szutykos kéz a túloldalon a kamerát, és néma csönd lett. A játék kezdőképe feltűnt, és megindult a vad fegyverkezés, területfoglalás, felderítés.

A Red Alert erről szólt, minden erővel legyőzni az ellenfelet, úgy, hogy nem egyforma a két játékos fegyverzete. Jó, és hatékony játék volt, megdolgoztatta a játékosok agyát. Phillip megigazította a haját, és a monitorra meredt. Lassan feltűntek az első ellenséges egységek, néhány harckocsi, pár rakétavető, aztán valahonnan feltűntek a repülőgépek.

Ezek megint kitaláltak valamit, a kis nyavalyások!

Még nem volt kész a légvédelme, és a harckocsi elhárítás is csak kevés oldalon volt elégséges, bajban volt. *Ezek hogy a fenébe tudnak ilyen hamar ennyi mindent építeni?* – morfondírozott magában. *Csak nem csálnak, vagy mi?*

Aztán lassan beérett a gyűjtögető munkájának az eredménye, egyre több egységet tudott gyártani, és ezekkel már sikerült visszaverni az átfogó támadást, sőt, most már gondolkozhatott egy kényelmes kis ellentámadáson.

A játékba csatolt gépe nem az egyetlen számítógép volt a helységben, vagy öt monitor, és rengeteg másik gép zümmögött csendesen, amíg itt a játék folyt, a többi a környezetet figyelte.

Egy a netet figyelte, hogy érkezik e valahonnan valami, jött – e üzenet, vagy sem, egy azt nézte, hogy Phillip a kellő időben adjon, vagy a vegyen a tőzsdén, mit, és mennyit. Ez már saját fejlesztésű program volt, és mivel ennyi gép egyszerre működött, néha oda kellett nézni, mi is történik. Viszont a játék is érdekes volt, a srácoknak pedig már egy hete megígérte, hogy összeakaszkoznak, és hát, ígéret szép szó, ha nem tartod be, szétrúgják a segged.

A Polipokkal meg nem akart balhét, valahogy összehaverkodott velük, és mivel mindkét félnek előnyös volt ez a kapcsolat, hát nem is igen akarták, hogy szétszakadjon. Aztán megette a fene az egészet, a figyelőrendszer gépe egy halk sóhajjal figyelmeztette, valami történik odakinn, az épületen kívül. Azonnal a külső kamerákra kapcsolt, és végigböngészte a kinti területet.

Amikor ideköltözött, két hétig csak a marha nagy vasakat, és betonelemeket hordta ide-oda, míg végül elégedetten leült, és rágyújtott egy cigire. Komótosan kirázott egyet a pakkból, lassan végignyalta, és óvatosan megsodorta. A benzines Zippó valahogy illett a cigi márkájához, és egy rendes dohányos így szívja a napi elsőt, mély átéléssel, és kellemesen bizsergetően.

De neki sosem volt napi első, még éjjel is felkelt, hogy rá – rágyújtson, néha elgondolkozott azon, hogy miért jó ez, de mivel mindig jólesett neki a cigi füstje, hát nem morfondírozott rajta. Jó, és kész, ha majd nem ízlik, akkor abbahagyom. Végignézte a művét, meglegevéssel nyugtázta, hogy ebbe az épületbe már nem jöhetnek be *csak úgy*. Ahhoz, hogy autóval betörjenek, az most már kivitelezhetetlen lett, a sok akadály, amit az utakra tett meggátolt minden ilyesmire gondoló egyént. Ami a belopakodó arcokat illeti, pár nap, és senki sem lesz, aki bejöhét úgy, hogy ő már egy negyed órával előbb ne tudjon róla. Ennek a rendszernek köszönhetette, hogy most is jó előre tudta, hogy valaki közeledik az épülethez. Az ő épületéhez.

- Nocsak, nocsak! – mormolta, mert egy rendkívül szép nő botorkált az úton felfelé. – és hol van az autója, szép hölgy? – tette fel a kézenfekvő kérdést, és a tetőre helyezett kamerát átirányította a bevezető út elejére. Ott volt, persze, hogy ott. Egy kis japán kocsis, a márkáját innen nem lehet kivenni, talán Datsun, a jó isten tudja. Phillip keze egy újabb cigiért kotorászott, közben folyamatosan nézte a nőt.

Mi a nyavalyát akar ez itt? Hogy nem turkálni jött, az egyszer biztos. Pillanatok alatt elemezte a helyzetet, felkapta a fejhallgató mikrofónját és a füléhez emelte. Nagyot szívott a cigiből, elfújta a monitor felett, és belekrárogott a mikrofonba.

- Hölgyem, álljon meg, kérem! A biztonsági szolgálat beszél. Igazolja magát!

A bombázó tett még néhány tétova lépést, aztán megállt egy betontömb mellett, és körbenézett. Természetesen nem látott senkit, és ez borzasztóan idegesítette, szerette látni azt, akivel beszélget.

- Mr. Morrishoz jöttem. Phillip Morrish keresem. Maga az? – kiáltotta a levegőbe, és közben nézegetett körbe, de senkit sem látott.

- Ahogy vesszük, ahogy vesszük. Mit akar tőle?

- Egy ismerősöm ajánlotta magát, azt mondta, maga tud segíteni nekem. Bajban vagyok, kérem! Beszélnem kell magával.

- Sajnálom, de nem megy. Nem fogadok el megbízásokat, és nem fogadok el olyan megbízást sem, ahol ajánlanak valakit, valakik, akiket nem ismerek.

- *Kabala*, azt mondta *Hero*, hogy mondjam azt, ha nem akarja elvállalni, hogy *Kabala*. És, hogy *Hero* küldött, maga tudni fogja, ki ő.

Hero is hacker volt, egy régi társaságban együtt nyomultak a neten, és vállvetve törték fel a bevehetetlennek hitt honlapokat. Később abbamaradt a nagy akciózás, mert rájöttek, egy halom lóvét szednek fel a biztosítótól azok a vállalatok, akikhez így betörnek, és tudják bizonyítani a számítógépes betörést. Rájöttek, hogy tulajdonképpen direkt módon rángatják őket ide-oda. *Hero* és *Kabala* még egy utolsó feltörést csináltak, és ezzel egyúttal eltörölték saját nyomaikat is a hatóságok előtt, soha, senki nem jöhetett ezek után arra a gondolatra, hogy ők tevékenykedtek a neten bármit is.

Most pedig itt áll egy nő, és az ő segítségét kéri a régi haver nevével rásegítve, és tudja az ő hacker nevét, ami már sokkal nagyobb baj.

- Várjon meg ott, mindjárt ott leszek. – dobta a fejhallgatót az asztalra, és kihúzta a fiókot. Egy sima tömpe orrú harmincnyolcast vett elő, kirázta oldalra a tárat, megforgatta, majd visszacsattintotta. Betömködte az övébe, és a lépcsőhöz sietett. Puhán lefutott az alagsorig, és a csatornán keresztül elment a következő fedélig. Ez mintegy harminc méterre lehetett a nőtől, aki idegesen nézelődött ott, ahol megállította. Félrehúzta a csatornafedelelet, és lassan kimászott.

Sportcipője egy árva neszt sem hallatott, amikor a nő mögé került, és az valahogy nem vette még észre. Vagy nagyon ideges, vagy borzasztóan városi tyúk. Phillip kihúzott egy cigit az övére erősített kis cigitartóból, és elővette a Zippót. A hangos, fémes kattanásra összereződött a nő, és megfordult.

- Maga Morris? Mi a francot szórakozik velem?

Phillip elmerengve nézte a dühtől remegő nőt, és csendesen megkérdezte.

- Hogy hívják?

- Trisha vagyok. Trisha DeLong. Maga Morris?

- Igen, én – dobta el a cigit Phillip, és közelebb lépett a lányhoz. – megengedi? – és mielőtt az válaszolhatott volna pár másodperc alatt megmotozta. Nem volt a DeLong lánynál semmi. Se fegyver, se leadó, semmi.

- A táskáját! – szólt rá erélyesen, és kivette a kővé dermedt nő kezéből.

Valószínűleg ez volt eddig az első, és egyetlen motozás, amint átesett. A táskában a hagyományos dolgokon kívül semmi sem volt, de Phillip nem szerette a női piperéket, ő bizony megoldotta volna, hogyan rejtsenek el egy rúzsban lehallgatót, tehát más is képes rá. Fogta a retikült, és felrakta a betontörmelék tetejére.

- Menjünk. Ha majd visszafelé jön, megkapja. – mondta bátorítóan a lánynak, és intett, merre induljanak el.

Beléptek a gyárépületbe, és az ősrégi portásfülkéhez vetette a lányt.

- Menjen, csak nyugodtan, - intett Phillip. Átmentek a helységeen, és egy irodába érkeztek. A falak mellett néhány irattartó szekrény, egy nagyobb asztal a szoba közepén, pár szék, kopár, és élettelen iroda. De pont ez kellett.

- Tessék, üljön le. –mutatott egy székre, ő meg beült az asztal mögé. – hallgatom magát. Ha valami nem tetszik, felállunk, és maga elmegy. Rendben?

- Ki maga? Miért viselkedik ilyen ellenségesen velem?

- Ez nem ellenséges viselkedés, ez a biztonságomat garantálja. Ha nem tetszik, mehet. Nekem nincs szükségem magára. Maga akart találkozni velem. Apropos, honnan ismeri *Herot*? – vetette oda foghegyről Phillip.

- Miféle hely ez, se egy telefon, se egy kép, ez maga szerint iroda? – nézett körül a nő - vagy itt lakik? Mi? Maga itt lakik, ugye? Állva alszik?

- Jó. Örülök, hogy találkoztunk. Tűnjön el. – lökte hátra a székét Phillip, és felállt. – a táskáját ne felejtse el. Tudja, merre van, tűnés.

- Ne legyen ennyire érzékeny, kérem, - mondta a lány, és eszébe sem volt felállni. – csak kíváncsi voltam, hogyan reagál.

- Valóban?

- Igen. Én pszichológus vagyok, ismerem az embereket, ez egy egyszerű teszt volt, ne haragudjon, rendben?

- Nem haragszom – húzta elő a fegyvert az övéből Phillip – és azt is előre tudta, hogy ezért lelövöm?

- Mi? Hogy mi? – nyelt nagyokat Mis Delong, és hirtelen elveszett belőle minden magabiztosság. – én csak a segítségét kérem, hagyja már abba.

Phillip lerakta a pisztolyt az asztalra, és rágyújtott. Hosszan megszívta a cigit, hirtelen felkapta stukkert, a füstöt belefújta a

fegyver csövébe. Az gyengén gomolyogva, lassan szivárgott elő, és enyészett el a levegőben.

- Jól figyeljen rám, nem mondom el többször – mutatott a kezével a nőre. –egy: ne teszteljen engem, mert lelövöm. Kettő: ha akar valamit, mondja, ne szarakodjon. Ha szarakszik, lelövöm. Három: ha a mondandója nem tetszik, lelövöm, elég világos?

Trisha Delong alaposan megijedt, mert köpni, nyelni nem tudott félelmében.

- *Hero* azt mondta, maga egy normális arc, aki segít, ha elmondom, mi a gond. Még hozzá sem kezdhettem.

- Miért, el akarta kezdeni?

- El, persze! Maga nem engedi!

- Én mondtam, hogy taglalja az irodám berendezését? Én akartam megtudni az alvási szokásaimat? Nem, ugye? Tehát, ha tényleg van valami, ami engem érint, akkor adja elő, ha nem, akkor lövök – és azzal felhúzta a fegyvert.

A lány most már nagyon megijedt, mert sietve hadarni kezdett.

- Az öcsémet letartóztatták. Négy nap múlva szabadon engedték, és az óta nem láttam. Mielőtt kijött volna, azt mondta, hogy csak akkor engedik el, ha elvállal egy melót. Valami bandába kell bekerülnie, és befűjnia a zsaruknak, hogy mit lát, mit csinálnak.

Phillip meglóbálta a fegyvert. – megmondta, melyik bandába kell beépülnie?

A lány megrázta a fejét, és a szemét Phillipre emelte: - annyit mondott, hogy rengeteg cigit tud majd szerezni ezután, és ne aggódjak, vigyáz magára.

- Az öccse más balhékban is benne volt már?

- Ez a második letartóztatása, az első egy gyorsajtás volt, a haverjaival gyorsuláson voltak a 41-es út melletti leágazásnál. Ez törvénytelen, nem volt engedélyük rá, a zsaruk bevitték, de két hét után, óvadék ellenében szabadon engedték. Azóta semmi gond vele. Autós futárként dolgozott eddig.

- Kik a haverjai, említette valamelyiket?

- Bányászt, és Homokzsákot említette, de őket régóta ismeri. Az újak között egy mexikói srácot ismer csak, még az előzetesből ismeri, valami Pablot.

- Valószínűleg azért kellett neki beépülnie, mert nem ismerik arrafelé. Nézze, én ebben nem tudok segíteni. Végül is, mit akar

tőlem? – eresztette le a kakast Phillip, és visszadugta a pisztolyt az övébe.

-*Hero* azt mondta....

- Hagyja már *Herot*, mit emlegeti folyton, apropó, honnan ismeri?

- Tudja a rendes nevét? – kérdezte Trisha Delong Philliptől, aki bólintott.

- *Hero* polgári neve Katharina Vinkenszkij, jól mondom?

Phillip bólintása elárulta, hogy tényleg jól tudja. A neten talákoztunk, évek óta levelezünk. Ő Moszkvában él, igaz? Mindegy. Szóval, amikor Marshall bajba került, és én megpróbáltam segítséget kérni mindenhol, Marshall a testvérem – magyarázta sebesen – írtam neki is, és *Hero* javasolta magát. Azt mondta, hogy már csinált ilyet, mármint ehhez hasonló szívességet tett már valakinek.

- Az nem egészen szívesség volt, azt nagyon jól megfizették, és akkor nem kellett a sötétben tapogatózni, a barátomon segítettem. Miért nem *Hero* kért meg?

- *Herot* letartóztatták, illegális tevékenység miatt, nézzen utána. De azt hiszem, küldött valami e-mailt, vagy hasonlót magának, abban ez benne van. Nem kapott semmit?

Phillip nem vallotta be, hogy nem is nézte meg a postaládáját, teljesen kiment a fejéből, vagy három hete nem foglalkozott mással, csak a rendszerét tesztelte, és a *Polipokkal* játszott.

- Jó, majd utána járok ennek. Azt mondja el, mit akar, mit tegyek?

- Hozza ki onnan a testvéreimet, mert nagyon nagy bajban lehet ott. Ha megtudják, hogy a zsaruk építették be, akkor azért, ha meg a zsaruk elkapják őket, és véletlenül nincsenek ott azok, akik erre rávették, akkor meg azért. Ő mindenképpen vesztesen kerülne ki ebből.

- Nos, akkor megmondom, mit teszünk. Itt van egy mobilszám, ha nagyon fontos, ezen hívhat, de két napon belül felhívom, és megmondom, elvállalom-e, vagy sem. Most menjen haza, vagy akárhová, de nyomatékosan felhívom a figyelmét, ha meglátom a környéken ez alatt, automatikusan lelövöm. Kérem, fogadja meg a tanácsomat, és csak várja nyugodtan, hogy hívom, ne keressen. Ha igazat mondott ez alatt úgymint kiderül, és akkor meglátjuk, mit tehetünk, ha nem, akkor magának úgymint vége. Megértette, mit kértem?

Trisha DeLong sápadtan bólíntott, és felállt. Az asztalra tett egy fényképet, nyilván az öccse lehetett, mert egy fiatal suhancot kaptak le baseballozás közben.

- Csak annyit akarok mondani, így még nem beszéltek velem, és adja isten, hogy megtalálja az öcsémet, mert ha nem, akkor addig nem nyugszom, amíg maga nem kerül börtönbe.

- Persze, persze, - állt fel Phillip, és felvette a képet és elrakta a farmerdzsekije zsebébe – még azt is tegye hozzá, hogy szemét vagyok, aljas, meg ilyesmi, na menjen, ne tartson fel tovább. Amúgy, ha adna magára egy kicsit, egész jó nő lehetne, - közölte Phillip a méregdrága bőrkabátba, és elegáns kosztümbe öltözött nővel. Az lepillantott a porra, és a feltöredezett padlóra, amin állt a nyolcszáz dolláros cipőjében, és dühösen toppantott.

- Maga, maga...

- Ha megtanul néhány összefüggő mondatot, akkor újra beszélgetünk, terelgette kifelé a teljesen magába roskadt nőt Phillip. – a táskáját el ne felejtse!

Phillip visszanyargalt a gépeihez, és megnézte, merre megy a nő, de minden rendben volt, legalábbis úgy tűnt, a DeLong lány elment a kocsijához, és elporzott. A kinti érzékelőket átállította egy kicsit, és kért egy teljes analízist, tudni akarta száz százalékgig, hogy a nő egyedül jött, és nem rejtőzött el senki sem az alatt, amíg ők beszélgettek.

Nem várta meg, míg végigfut a keresés, hanem leült, és *Herot* kereste a neten. Nem akarta elhinni, hogy valóban lekapták. Tíz perc alatt megtudta a régi berkekben, hogy valóban nem jelentkezik *Hero*, elég régóta nincs a pályán. Elgondolkozott egy kicsit, és megvakarta a szemöldökét. Még van lehetőség a kapcsolatra, villant bele hirtelen a felismerés, és küldött egy e-mailt *Heronak* a titkos mobilszámára.

Vagy öt percig várt, de nem történt semmi. Lemondóan legyintett, és az órájára nézett, mindjárt dél van. Hangosan elkezdte számolni a másodperceket, és szinte pontosan tizenkettőkor, biciklicsengők hangja törte meg a némaságot, amibe Phillip számolása hasított csak egy kis változatosságot.

Két, szinte teljesen egyforma tízegynéhány éves gyermek, egy ikerpár karikázott be a kapun. A bicajukra felszerelt azonosítónak köszönhetően nem okozott galibát a riasztórendszer, és beengedte őket.

- Antoin, Antoinet! Sziasztok. – nyúlt a bőrdzsekijéért Phillip, - öltözzetek át, én már itt sem vagyok. Jules papa is nemsokára jön, menjetek az edzőterembe, és vigyázzatok magatokra.

Az ikrek bólíntottak, és bemasíroztak a másik helységbe. Phillip lebaktatott a sarokba, és lecsúszott egy rézcsövön, egy olyanon, mint amilyen a tűzoltóknak van. Igaz, ami igaz, valóban egy tűzoltótól nyerte pókeren, és ezt használta arra, hogy a garázsba jusson. A garázsban nála nem autók álltak, hanem motorok.

Négy járgány szépen sorban felállítva, két Yamaha, egy Intruder, és egy Harley-Davidson. A két nagy motort csak nagyon ritkán használta, most is az egyik Yamahához sietett, leugrasztotta a standardról és ráült. Kicsit billegtetette, hogy ráérezzen a motor súlypontjára, aztán benyomta az önindító gombját. Egy halk röffenés után beindult a motor, és néhány gázfröccs után már simán járt. Baromira nyomta a hasát az övébe tuszkolt pisztoly, fenn elfelejtette kivenni; most a szerelőasztalra dobta, remélte, nem kell neki. Ami kell, az úgyis a motorban van. A farmerja zsebéből előhalászta a Ray-Benjét, feltette, aztán rádőlt a gépre, és lassan kigurult a félig nyitott ajtón.

Kikerülte az akadályokat, és elindult a város felé. Talán tíz percbe tellett, hogy lefékezzen az első lámpánál, és még ötbe, mire leállt egy kis üzlet előtt. Levette a napszemüvegét. A motort leparkolta, és besétált az üvegezett ajtón. Az ajtó felett felszerelt zörgő bisz-baszok hangosan csörömpöltek, amikor benyomta az ajtót, még egy süket is felébredt volna, de hát Angrade asszonynak kitűnő hallása volt. Az egész zörgő marhaságot a régi idők kedvéért hagyta ott.

- Helen mámi! – üdvözölte a természetes hölgyet a pult mögött Phillip, és barátságosan megpaskolta húsos karját. A nő magához rántotta a fiút, és hangos cuppantással egy csókot nyomott borostás arcára.

- Rég láttalak erre, fiam. Tán leszoktál a dohányról? Már mindent tudsz a városról? Már nem érdekel, mi történik errefelé? Miért nem jössz gyakrabban? - sorolta hosszan.

- Mámi! – fogta könyörgőre Phillip, - nem lehet állandóan lógni, mint valami egyetemistának, valamit tenni is kell, hogy ne haljunk éhen!

- Ne hazudj! – nézett rá szigorúan Helen mámi – neked nem kell egy rohadt fillér sem, tele vagy, mint a déli villamos, valami mással foglalkozol, ugye?

- Jól van, jól van, igazad van, egy csomó olyan dolgom volt, ami miatt nem értem rá bejönni.

Helen mámi úgy tudta, hogy Phillip egy farmon lakik nem messze a várostól, Phillip nem akarta, hogy a kelleténél többen tudjanak arról, hogy ő hol él. A DeLong lány miatt is ezért lett olyan ideges, és mérges, valaki nagyon közel ért a magánszférájához, és ezt nem szerette.

- Az állatok jól vannak? – szegezte neki a kérdést a mámi.

- Mámi! Tudod, hogy nekem nincsenek állataim. Nem ezzel foglalkozom, én szoftvereket találok ki, azokat fejlesztem, már meséltem.

- De, hát milyen farm az, ahol állatok helyett, ilyen szoftvert termelsz? Egy vegetáriánus talán szereti azt a sok zöldséget, én meg nem enném!

- Mámi, a szoftver nem növény, és főleg nem ehető, - rimánkodott Phillip, beszéljünk inkább másról. Kéne két karton cigi, egy kis benzin a Zippóba, rendben?

- Jó adom már – hajolt le pult mögé Helen mámi, és nagy fújtatások közepette kihúzott két zárjegy nélküli kartont.

- Mámi, mi ez – nézett keményen Phillip - mi ez? Csempészárut forgalmazol?

- Mi az? Tán ez nem olyan jó?

- Honnan van? Mámi, ha erre rájönnek a hatóságok, netán befúj valaki, akkor aztán nagy zűr lesz. Egyébként, ha eredeti, akkor minden OK, de ha nem az, akkor szar az egész. Olyan íze van, mint egy mosogatórongyba tekert teveszarnak.

- Hogy mit nem mondasz! – forgatta a cigit jobbra, balra a mámi, de semmit nem lehetett észrevenni kívülről.

- Bontsunk ki egyet – javasolta Phillip, feltépte az egyik karton oldalát. Kihúzott egy csomagot, és felszakította rajta a fóliát. Kirázott egy szál spanglit, és rágyújtott. Ízlelgette a füstöt, aztán elnyomta a pult sarkára tett hamutartóban.

- Ez nem eredeti. Aki olcsóbban akar vásárolni, és nem érdekli, mit szív, annak jó, nekem nem. Kérek szépen két karton rendeset, és persze ezt is megveszem tőled, hogy ne érjen kár. Rendben lesz így?

- Hát, ahogy gondolod, de akkor adjál nekem is belőle, kíváncsi vagyok, mi a különbség a kettő között.

Phillip nevetve kivett néhány dobozzal, és ledobta a pultra.

- Mámi, mámi, te nem dohányzol, de Lawrence igen. Mikor jön? Rég láttam.

- De igen én is szívom. A múltkor is elszívtam egyet. Egyébként meg köszönöm, fiam, Lawrence nevében, majd átadom neki.

- Kérd meg arra, hogy egy kicsit figyeljen, mi történik cigi ügyben errefelé, nézzen körül!

- Egy vak? Hát persze, majd körülnéz – vihogott Helen mámi.

- Ne vicceljen mámi, inkább azt mondja, honnan vannak ezek – emelte fel a két karton csempészárut Phillip.

- Az úgy volt, hogy fiatal srácok bejöttek, és azt mondták, muszáj eladniuk, mert a beteg testvérüknek kell gyógyszerre.

- És te persze elhitted.

- El hát, miért ne hinném el, csak nem hazudnak? – villant mérgesen Helen mámi szeme.

- És mikor jönnek legközelebb? Megmondták?

- Megbeszéltem velük, hogy hetente egyszer átveszek pár kartonnal, csak a jó ügy érdekében.

- Világos, a jó ügyért. És mennyivel olcsóbb, mint az eredeti?

- Mit képzelsz, nem a haszon miatt csinálom, tudod, ugye? Kacsintott hamiskásan a mámi, és hozzátette – öt dollárral olcsóbb, na!

Phillip a fal melletti ital automatához ment, bedobott néhány pénzermét, és kért egy Fantát. Felmutatta: – kérsz te is, mámi?

Helen mámi lenyúlt a pult alá, és elővett egy whiskys üveget, töltött magának egy ujjnyit, felhajtotta, és odabiccentett Phillipnek. – ha ennél jobb, akkor kérek.

- Nyertél, mámi. Azzal semmi sem érhet fel. Na, térjünk vissza cigis fiúkra.

- Mit akarsz még tudni? – tárta szét a kezét Helen mámi – az előtt nem láttam őket, nem régen költözhetek ide.

Phillip kivette a fényképet a zsebéből, és megmutatta a máminak.

- Ez a gyerek közöttük volt?

- Ez? Ez nem. Ez kinn állt a bejárat előtt. Ő vezette a kocsit, amivel jöttek. Tudom, mert amikor megkötöttük az üzletet, kimentem

leskelődni egy kicsit, tudod, hogy van ez manapság? Kell egy kis szórakozás, unatkozom

- Mámi, felhívnád Joe Shecktert a kedvemért, megkérdeznéd, nála jártak-e?

Sheckternek hét utcával lejjebb volt az üzlete, igazi nagymenő volt, nagy biznisszelőnek számított a környéken, a mámival pedig jóban volt, nem igen zavarták egymás köreit. A mámi évtizedek óta ezt a trafikot igazgatta, itt nőttek fel a környéken élők, Sheckter is. Phillip nem nagyon ismerte, de hallott róla egy s mást, ezért kellett a mámi segítsége.

- Ül le, felhívom, ha annyira fontos, felhívom. Mit kérdezzek tőle?

- Az előbb megbeszéltük. Voltak nála az új fiúk, vagy nem. Régebben vettél valakitől ilyeneket?

A mámi aprókat pislogott, és mérgesen törölgette a kezét a kötényébe, de végül csak kimondta.

- A piacon lehet kapni, én is ott vettem eddig. Most legalább nem kell elmenni érte, idehozzák. Na, telefonálok. – és nyomogatni kezdte a telefon gombjait. Érthetetlenül hadarni kezdett, Phillip először nem is tudta, milyen nyelven beszél, aztán lassan rájött, hogy írül társalognak. Hát, persze a mámi Angrade lány! A legelső betelepülő ír családok egyikének a leszármazottja, ő maga mesélt már többször. Igaz, írül egyszer sem hallotta, hogy beszélne, de meggy még neki. Az anyanyelvét nem mindenki felejtí el. Helen mámi lecsapta a kagylót, és villámló szemekkel nézett Phillipre.

- Fiam, ez volt az utolsó, hogy ilyenekben segíték! Joe annyira bepipult, hogy majdnem infarktust kapott! És ráadásul megfenyegetett, hogy ha még egyszer ilyesmiről kérdezem, akkor idejön, és elmagyarázza egy ír lánynak hol is a helye! Még hogy ír lány! – nevetett fel, és megpaskolta Phillip arcát – ne törődj vele. Egyébként nála is voltak, de ő máshol szerzi be az áruját, és ezek még kicsik hozzá.

- Kösz mámi! Ha nagy leszek, meghálálom – csapta a hóna alá a kartonokat Phillip, és kísétált. A motor oldaltáskáiba dugta az árut, és lecsukta rendesen, nehogy kinyíljon útközben. Nekidőlt a motornak, és rágyújtott megint. A cigitől gyorsabban jártak a gondolatai, és könnyebben kapcsolt. Nagy bajban lett volna, ha az orvosa azt mondja, le kell szoknia róla, mert akkor lőttek a segítő mankónak,

amit ez jelentett neki. Összegezte, amit hallott, és érdekes eredményre jutott, szinte belebotlott a bandába, még csak keresnie sem kellett őket, és ez azt jelentette, hogy nagyon sok helyre elmentek az új fiúk, hogy beindítsák a boltot. És ez azt jelenti, hogy nem nagyon félnek a hatóságoktól, és a konkurenciától sem. Vajon ki állhat mögöttük, hogy ilyen felelőtlenül bátrak? Eszébe jutott, hogy Pietró talán tud valamiben segíteni. Pietró Ludoggia a fiatalok osztályán dolgozott a rendőrségen, és néha segítettek egymásnak hírekkel, ezzel-azzal. És ami nagyon fontos volt, Pietró tudta Phillipről, hogy amellet hogy kiváló nyomozó lehetne, kitűnő számítógépes szakember, és hogy azért el-elvállal egy-két kényesebb ügyet, amit törvényes úton nehezen lehetne megoldani.

Phillip előkapta a mobilját, és tárcsázta volna Pietrót, de amikor ránézett a kijelzőre látta, hogy hívása érkezett, amit nem fogadott. Vagyis egy – két kicsöngés után félbeszakadt a dolog, de a hívó száma rögzítődött. Ez egy régi megbeszélte forma volt, *Hero* jelzett neki, hogy megkapta az üzenetet.

Benyomta az utolsó szám visszahívását, és várt.

- *Kabala?* – suttogta egy női hang.

- Én vagyok – válaszolta ugyanolyan halkán. Nyilván nem beszélhetett hangosan *Hero*. Még azt sem tudta, hogy hol van a lány. – segíthetek rajtad? Kell segítség?

- Nem tudsz segíteni, egyelőre nem. De, ha kell, szólok. – jött az éteren keresztül sejtelmesen.

- *Hero*, ismeresz egy Delong nevű embert?

- Igen, de nem férfi, hanem nő az illető. Mit akarsz tőle? Kedves emlék nekem. Leveztem vele. Olyan, mint én – *Hero* lesbikus volt, ezt viszont csak *Kabala* tudta róla, és így is volt jó, nem kellett szétkürtölni a világban, Oroszországban meg különösen nem.

- Kedves neked? Leírnád a külsejét, ha megkérlek? Egy megbízásról lenne szó, és nem tudom elfogadjam – e, vagy sem. A te neved adta meg biztosítékul. – magyarázta Phillip a telefonba.

- Igazi bombázó, elegáns ruhában, van egy öccse, mit akarsz még róla tudni? Elszkennelte nekem a képeit. *Yes* parfümöt használ, ha mindenáron tudni akarod – kuncogott *Hero*.

Tehát igazat beszélt a nő. Tovább.

- Mi van veled? Mit csinálsz, hogy nem vagy gépközelben?

- Gépközelben vagyok, de nem lehet kimennem. Sem gyalog, sem elektronikusan. Rávettek, hogy itt dolgozzak néhány évig. Most egy fejlesztésen ügyködünk. A mobilomat még nem vették el, eddig. Lehallgatják, amit beszélünk, ne aggódj.

- Ha segítség kell, szólj. Tudod, hol találsz! – búcsúzott a lánytól Phillip, és becsukta a készüléket. A cigije végigégett az ujjai között, eldobta, és kivett egy másikat. Szóval valami börtönszerű intézményben programozik *Hero*. Minimális engedményeket kap, mint például ez a telefonálás, de nem mehet el. Mégiscsak egy börtön az. Majd később megtudjuk.

Rágyújtott, és felhívta Pietrót.

- Halló, Ludoggia vagyok, ki keres!

- Szevasz, te béna, lógótökű digó! - üdvözölte.

- Na, mit akarsz, te agyament gépfüggő buzeráns! Tán elvették a játékaidat? Adjak egy jó CD-t?– röhögött Pietró.

- Gyere csak le, majd megbeszéljük. Találkozzunk az *Akadémia* kávézóban. Mikor érsz oda? Cigi árus bandákról lenne szó. Hozz infót, én is viszek, és cserélünk.

- Mostanában elég sok baj van errefelé ezekkel – komolyodott el Pietró hangja – legyen tíz perc, addig összeszedek valamit.

- De ne szifiliszt, az nehezen gyógyítható!

- Baszd meg, Morris, egyszer elkap egy baszott nagy elefánt, és elszív téged, mint a fene, akkor aztán nézhetsz!

- Ne káromkodj, mert egy hétig nem ehetsz spagettit. Tudod, mit mondott az atya a múltkor? Ne káromkodj, ne paráználkodj, ne csinálj semmit, amire nincs ráírva, hogy „Isten engedelmével” – sorolta Phillip, és még hozzátette – és neked külön még azt is belevette, hogy kivétel a Pietró, mert ilyen kicsi farkkal úgysem szabad neki!

- Még hogy kicsi, na ezt nézd meg te nagypofájú - és hallatszott amint lehúzza a nadrágja sliccét. – ha ez kicsi, akkor még nem is láttál rendes méretű emberi farkat! Látod?

Egy mobiltelefon persze nem kamera, Phillip nem is látott semmit, de jót röhögött a haverján. Pietró felrángatta a gatyáját, és közölte az irodában a többiekkel, hogy „ez nektek is szól, és le vagytok ti szarva”. Azzal kimasírozott. A folyosón, megint röhögött egy jót, rég volt már olyan napja, hogy ilyen marhaságot csinált volna. Az órájára nézett, és már indult is a megbeszélrt helyre.

Az *Akadémiába* Phillip érkezett először. A motort kinn hagyta az utcán, a bejárat mellett, és besétált. Körülnézett, de Pietró még nem volt ott, levette hát a Ray-Bent, és leült egy üres asztalhoz. Az odasiető pincértől kért egy *capuccinót*, sok habbal, és amikor megkapta, finoman, hogy ne törjön össze a hab, kevergetni kezdte. Meggyújtott egy cigit, a hamutartóba tette, és belekortyolt a kávéba.

- Látom, érti a módját, fiatalember –szólalt meg egy hang mögötte.

Megfordult, és szemügyre vette a kéretlen prókátort.

Az idős gentleman feltápáskodott, a botjára támaszkodott, és komótosan odaballagott Philliphez. Meghajolt, és csak utána ült le. Ebben a városban a kínaiakon kívül ő volt az egyetlen, aki mások előtt meghajolt, vagy netán kalapot emelt. Viszont tőle természetes volt. Joseph C. Keller báró, a magyar parafenomén. Eddig tizenhét alkalommal segített a rendőrségnek megtalálni valakit, vagy valamit, és mindannyiszor sikerrel. Úgy melleleg megjósolta a két évvel ezelőtti földrengést is, és neki volt köszönhető, hogy sikerült evakuálni több mint egymillió embert. Persze a hírekben nem ő szerepelt, hanem egy kutatócsoport, de ezt nem bánta. Előre tudta. Amikor kibontották a levelet, amit hetekkel azelőtt helyezett letétbe egy bankban, és szinte szóról szóra megírta, hogy miért nem ő lett a nemzeti hős, ráadásul a levél hitelesítve volt jegyző által, két napon belül „az elnök tanácsadója” cím birtokosa lett. De ezt is előre tudta, mint ahogy a mai találkozást is már várta.

- Milyen híreket vár, fiatalember? A csempészek érdeklik mostanában, nem igaz?

Phillip csak legyintett, ez előtt az ember előtt úgy sem lehet titka.

- Igen, ez irányban lenne egy megbízásom, de még azt sem tudom, hogy elfogadom-e vagy sem, egyelőre tájékozódok.

- Nos – támaszkodott mindkét kezével a botjára Keller báró – én a maga helyében elvállalnám. Ha maga benne lesz, akkor az esély 62 százalékos, ha kimarad, a gyerek meghal. Gondolja végig. És még valami. Oroszországban a kutatóközpontokat olyan szigorúan őrzik, mint a börtönöket, de azért elég rendesen bánnak a tudósokkal, ne aggódjon.

Hogy mi? Honnan tud Heroról? – kapott a fejéhez Phillip, és ismét elátkozta magát könnyelműségéért, hiszen Keller báró

valószínűleg gondolatolvasó is, és ez ellen semmit sem lehet tenni. Fanyar mosolyra húzódott a szája, aztán vállat vont.

- Van valami javaslata? Lát valami szokatlant? Újat?

- Én mindig valami szokatlant, és újat látok. *Én látok*. Mások nem. Megmondhatom előre, hogy maga meg fog öregedni, ez elég? De addig sokat fog küzdeni, és szenvedni. Igaz, elkerülheti ezeket, ha akarja. De akkor mindaz, amit eddig tett az enyészeté lesz, mert nem lesz semmi értelme. A maga motivációja az, hogy képes megoldani olyan ügyeket, amiket mások csak késve, vagy a törvények miatt nehezen oldhatnak meg. Ezért olyan jó barátja ez a rendőr is – intett az ajtó felé, ahol Ludoggia nyomult befelé.

- Ki ez a hapi, olyan ismerős – intett az elmenőben lévő Keller felé Pietró, és összeütötték a kezüket, ahogy a régi bandában szokás volt. Mára csak ők ketten maradtak a galeriből, amelyik végigcsibészkedte ezt a várost még hajdanán.

- Ő J. C. Keller báró, a parafenomén.

- Á, az agyturkász. Azt mondják, csak kamuzik, és az egész egy jó nagy átverés.

- Ha majd neked is elmond dolgokat, átállsz te is erre az oldalra, töki.

- Miért, milyen kényes dolgokról tud, tán megjósolta, hogy ebben az évben végre nővel is fog menni, nem csak gumibábuval? – veregette meg Phillip vállát Pietró, és jót nevetett. – Te mit iszol, hadd lássam, á, á, *capuccinó* habbal!

Én is ezt kérem – integetett a pincér felé.

- Na ne marhuljunk, van egy megbízásom, amit el kell fogadnom – nézett az ajtó felé Phillip, - szóval egy lány egy bizonyos Delong, Trisha Delong megbízott, hogy egy cigaretta csempész bandába beépített öccsét hozzam ki onnan valahogy. A helyzet az, hogy valakik odafenn kényszeríthették, hogy belépjen, és lebuktassa őket. Ennyit tudok, te jössz.

- Ez nem valami sok – kortyolt bele forró italába Pietró.

- Ezért kértelek arra, hogy gyere el.

- Na jó. Tehát, van egy hálózat, ami Európán átcsempész mindent, ami mozog, főleg a Balkánon keresztül. Évek óta dúl ott a harc, és nincs semmilyen ellenőrzés azon a vidéken. Valamilyen szinten nemzetközivé tették az ügködésüket, és a banda új felvevőpiacot keresvén itt óhajta a köztudatba dobni az árut. A nagy

ötlet, hogy az utcai bandákat beszervezzük, és a fiatal suhancok intézik a dolgokat, ráadásul nem lehet őket büntetni, legalábbis nem úgy, mint a felnőtteket. Ami tény, eddig nem volt komolyabb balhé, semmi fegyveres akció, szóval a light bűnözés részét képviselik. De már megjöttek a dél-amerikai srácok képviselői is, szeretnének valami mást.

- Kábítószer?

- Az lehet. – vonogatta a vállát Pietró.

- Mit akarnak?

- Hogy a cigis bandák álljanak át az ő árujuk terítésére.

- És ezért került bele a gyerek?

- Nem, a srác egy marha miatt került bele. – ingatta a fejét Pietró. – jött egy hapi az ügyészségről, és azt mondta, ha valakit beépítünk valahová, akkor az mentességet kap. Egy fiatal kölök meg épp akkor volt benn gyorsajtás miatt, és az a szerencsétlen azt hitte, komoly, amit tett és belement. A nyomorult patkány egész egyszerűen bebeszélte a gyereknek, hogy súlyos büntetés vár rá, de így megússza. A gyorsajtás egy galerik közötti vetélkedés közben volt, így nem okozott neki gondot az, hogy visszamenjen közéjük, sőt, mivel jól vezet, ő lett az egyik pilóta.

- Ő a DeLong gyerek?

- Valószínűleg ő. Biztosan nem tudni, mert még az összekötőjét sem tudjuk, hogy ki. Mindenesetre most nagy árat fizethet azért, mert elvállalta, ha elkapják, fasírtot csinál belőle mindkét oldal. Sajnálom a csávót, akárki is az, nem is ő miatta, hanem a miatt a szennyes ügyész helyettes miatt. Mocskos munkát végzett. És, még abban sem vagyok biztos, hogy nincsenek benne feljebb is ebben az ügyben. Az ügyész még azt sem tudja, hogy ki, vagy mi lett beszerveve, neki csak az eredmény kell.

- Ha kihozom a bandából, akkor mehet, amerre lát, igaz? Nekem utána nincs gondom, ugye? – nézett Phillip Pietró szemébe, és előkapott egy cigit, mert amit a Kellerrel való beszélgetés alatt gyújtott meg, az bizony csonkig égett.

- Hát, nem garantálom. Az a helyzet, hogy most már nyakig benne van, már másfél hónapja megy a bolt, és innen nehéz visszakozni.

- A nővére aggódik, nem én. Ha ott akarja hagyni a társaságot, akkor megteszi a nővére miatt, ha nem, akkor már eléggé önálló lett, és nem érdekli, hogy a fiatakorúak börtönébe, vagy máshová kerül.

- Phillip, én még mindig hiszek az igazság erejében, és legfőként a törvényben. Te is ugyanazért dolgozol, ugyanazon az oldalon. De, vannak a testületben egy páran, akik az anyjukat is eladnák azért, hogy előrébb lépjenek. És vannak ügyész – helyettesek is, akik azt hiszik, hogy kiskorúakat kell felhasználni a bűnözés visszaszorítására. Hát, csak vigyázz, hogy hova lépsz. – ragadta meg keményen Phillip karját Pietró. – ha kell, rám számíthatsz, tudod.

- Kösz, öregem – viszonzta a szorítást Phillip, és felállt. – Még látlak! – búcsúzott el, és a motorjához ment, aztán elhajtott.

Másnap jóformán bejárta az egész városnegyed, de nem találkozott senkivel, semmi eredménye nem volt a kutatásnak. Harmadnap is nekifutott, egy másik motoron, mert ezt már eléggé kifigyelhették, és lépésről lépésre megismételte a kutatást.

Lement a dokkokhoz, és távcsővel figyelte, mit, és hol pakolnak. Semmi eredmény. Leállította a motort egy pad mellett, és elővett egy laptopot. A hordozható számítógéppel felment a netre, és kicsit keresgélt az érkező hajók körül. Két komolyabb hajó is számba jöhetett, de még az sem volt biztos, hogy egyáltalán itt kötnek ki a csempészárúval. Úgy döntött, hogy a kikötő igazgatóságán tudják, hogy mi, mikor jön, és honnan, tehát betört ebbe az adatbankba.

Aztán meglettek a keresett adatok: Bulgáriából érkezett egy hajó mindenféle vacakkal, valamilyen megrendelés, egy csomó biokajához, meg ehhez hasonlók. Ebbe el lehet rejteni cigit is. Végül is, neki az kellett, hogy valahol feltűnjenek a cigi csempész banda tagjai. Azok viszont sehol. A bulgasz hajó meg éppenséggel lehet tiszta is, a franc tudja. Rágyújtott, és folytatta a keresést.

Egy óra múlva hátradőlt, mert ezeken kívül semmit sem talált. Töprengve masszírozta a halántékát, amikor kicsengett a mobilja. Ma az Öröm-ódát játszotta, Phillip néhány másodpercig hagyta, hogy szóljon a kellemes muzsika, de végül felvette.

- Morris. – szólt bele.
- Trisha DeLong vagyok. Nos elvállalja?
- Igen, el. De nem ártana ismét találkozunk, vagy egy-két apróság, amit tisztáznunk kellene.
- Mi lenne az?
- Személyesen, ha lehet. – nyomatékosította Phillip – és készítsen elő úgy tízezer dollárt. Talán többet.
- Jó, ha akar, akkor ezen a számon, amin most beszélek magával, megtalál. Hívjon vissza.
- Vissza fogom hívni – tette el a készüléket Phillip, és újra a gép fölé hajolt. Azaz hajolt volna, mert eszébe jutott valami, amit rég meg kellett volna tennie. Újra elővette a mobilt, és kikeresett egy számot rajta. Felhívta, és várt. Két csöngés után egy álmos hang szólt bele.
- Ki az? Még alszom, ne zavarj!
- Ébredj Pinnokkió, és add Rufust.
- Ki az?
- Hülye, a te bandavezéred, ki lenne?
- Nem Rufus ki, hanem maga, maga idióta.
- Tényleg nem ismered meg a hangomat? Még, hogy nincs atom, majd meglátod, öreg! – selypítette Phillip.
- Hülyegyerek Phillip! Ó, ó, bocsánat! Szóval te vagy az Phillip? Miért nem szóltál előbb? Adom már, itt van valahol, várj egy kicsit! Az előbb még rolliztak, mint egy eszelős, versenyre készülnek.
- Rolliversenyre?
- Halló – fújta bele Pinnokkió a készülékbe – nem hallod, amit mondok?
- Rolliversenyre, mit nem értesz ezen? De már itt is van, adom!
- Ki a franc az? Mit akar? – hallotta a fűjtató Rufus hangját Phillip, és aztán egy bégetést: - Én vagyok Rufus, mit akarsz? Megint egy összecsapás? Most nem érünk rá, a *Baltimore* – ok kihívtak egy versenyre minket, arra készülünk. Tudod, ha mi valakivel vetélkedünk, akkor fel is készülünk rá, nem úgy, mint egyesek!
- Jól van, ne szövegelj, inkább segítsetek egy kicsit. Az ügyre fel van dobva kétszáz dollár, mehet?
- Az attól függ, hogy milyen ügy. – lihegte Rufus.
- Egy másik bandáról kellene információ.
- Miben utaznak?

- Cigi. Újak a placcon, valami európai háttérrel. Egy Marshall Delong nevű fiút kell felhajtanom. Itt nyomulnak a mi kerületeinkben.

- Kétszázért megnézzük neked. És még háromszáz az infó. Rendben?

- Rendben. És vigyázzatok, nem akarok bajt. Inkább messziről, ha lehet, nem akarok levágott füleket, értve?

- Nem vagyunk gyógyosok, nyugodj le, öreg. Addig is gyakorolj, mert a játéknak sosincs vége.

- Vigyázzatok, mondom. Mikor hívjalak?

- Holnap ilyentájt lesz valami. Csá.

Phillip utána a Delong lány számát kereste ki, és felhívta.

- Trisha?

- Igen, én.

- Ha lesz valami eredmény, akkor majd hívom, ha pénz kell, akkor is. Nem gond a lóvé?

- A férjem megkeres annyit, amennyire szükségünk van.

- Világos. Egyébként beszéltem *Heroval*.

- Akkor mindent tud. A poénkodására nem vagyok kíváncsi, a házasságom teljes mértékben érdek alapú, semmi közünk egymás szexuális szokásaihoz, és ezt a különbséget magától sem szeretném hallani.

- Azt mondtam, beszéltem vele. Azt nem, hogy már tudom, magán milyen bugyi van, és milyen mintát borotvál a lába közé! Ne ugráljon, nem feltétel a velem való jó viszony, de elvárnám, ha már egy futamban indulunk. És mielőtt teljesen vad dolgokat vágna a fejemhez, holnap tájékoztatom a fejleményekről. Addigra meglesznek az infók az öccséről. Viszlát holnap - és kikapcsolt.

Néhány percig csak álldogált, szájában egy cigivel, a Zippóval csak csettintgetett, de nem gyújtott rá. Csak nehezen, mindenféle blablával mellébeszélve értette a nő gondolkodásmódját, aztán végül felült a motorra, és elhajtott a kikötőből.

Otthon beállt a garázsba, feltöltötte a mocit benzinnel, megnézte a fegyvereket az oldaltáskában, bár nem használta őket, de beleívódott a fegyverek iránti fegyelem, és tisztelet. Amikor már mindet rendben talált, akkor fogta, és visszavitte a harmincnyolcast a helyére, oda, ahonnan elindulása előtt kivette. Belökte a fiókba, és lerogyott a székbe, körbenézett. Az ikrek, és Jules papa már rég elmentek, mára már eleget gyakorolhatott a két artistapalánta. Elég volt nekem is,

gondolta Phillip, és elment aludni. Lehet, hogy kellene valaki, nekem is, akivel jókat dumálhatnék, villant át az agyán. Utána eszébe jutott, hogy soha többé nem találná a papírjait, az elrámolt szerszámait, az adatokat, amiket féltve őrzött, és boldog mosollyal nyugtázta, hogy csak hülyeségeken jár az agya, nincs semmi baj.

Reggel, mikor már kissé magához tért, és nagyjából rendbe szedte magát, felhívta Rufusékat.

- Nem tudsz aludni? Ki a fene vagy ilyenkor?

- Hülyegyerek Phillip, emlékszel?

- Emlékszem, adom Rufust.

- Rufus! Van valami? - ásított bele a készülékbe Phillip.

- Van. Álmos vagyok, nem látod?

- Nem. De volt egy feladatod, megcsináltad?

- Csináltuk, apafej, ha nem tudnád, itt mindent együtt teszünk.

- Ne legyél már ennyire érzékeny, - rakta maga mellé a telefont

Phillip, és a kihangosítóra kapcsolta. Elbotorkált a beépített konyhába, és felrakott egy kávé. - közben folytatták - Rufus, öt kilóra leveszel, és még egy bűdös szót sem mondtál arról, amit kértem. Hol van a cigis banda törzshelye? Megmondanád végre? - kaparta ki a kávézacskó aljáról az utolsó kanál kávéport Phillip, és bosszúsan nézett egy másik után. Felbontotta az új csomagot, és alaposan megpúpozta a főzöt. Bekapcsolta, és elment tussolni. Mire elkészült, a kávé is lefőtt, és egy hatalmas csészébe töltött magának egy irdatlan adagot, aztán cigivel a szájában leült a netfigyelő gép mellé, és megnézte, milyen leveleket, és értesítéseket kapott. – Rufus, mi van, elaludtál? - jutott eszébe, hogy nemrég még beszélt valakivel telefonon.

- Hol a picsába jársz, öreg? Mi lejárjuk a lábunkat, te meg a segged áztatod?

- Egy fél órája nem szólsz egy kukkot sem, elkezdenéd? Momentán kávéfőztem, és addig relaxáltam, míg a szutykos valagatokat meg nem mozdítjátok.

- De nagy szád van! Aztán ha megint játszunk, akkor meg könyörögsz engedményekért. De nem lesz engedmény. Na, a tizenharmadik, és a Coloswood sarkán van egy pizzéria, ott szoktak kajálni, és általában akkor, amikor már felkeltek! Nekik nincs olyan hülye haverjuk, aki reggel felkeltené őket.

- Nagypofájú Timothy¹, elég volt, odamegyek, és orrba váglak, ha nem beszélsz rendesen.

- Gyere csak, de a lóvéval együtt, tudod, az öt kiló. Ha nem jössz délig, akkor küldök érte valakit.

- Úgy megnézted már, mennyi az idő? Mindjárt indulhat a küldöncöd, fél óra és itt az ebéd!

- Már akinek főz a mamája! Mi majd este halózunk, valamit, de pénz nélkül nem megy, érted?

- Jöhet az embered, megdumáltuk. Te, Rufus, titeket nem akartak beszervezni? Nem győzködött senki?

Néhány másodpercig csend volt, aztán Rufus kelletlenül válaszolt.

- De, de igen, akarták. Úgy látták, hogy jó csapat vagyunk, és felajánlották.

- Vegyem szó szerint? – nevetett fel Phillip, és megitta az utolsó kerty kávéját is. Most már feszülten figyelt, valahogy olyan érzése lett, hogy bajban vannak a *Polipok*. – elkapták valamelyikkötöket?

- A kis Hörcsögöt. Megverték, és azt mondták, ha legközelebb szállítmány jön, nekünk is teríteniük kell. Húsz százalékot ígértek. Van vagy négy fegyveresük, azok cirkálnak, és figyelnek, szar ügy.

- Minek a húsz százalékát? Gyerekek, ez már nem játék, vagy jó poén. Ez kurva veszélyes dolog. Hányan vagytok jelenleg, Rufus?

- Tizenegy állandó tag, és vagy harminc külső csáp².

- Szólok Ludoggia felügyelőnek, hogy segítsen.

- Egy digó? Az kéne már csak – röhögött kényszeredetten Rufus.

- Rufus, igaza van. Kell valaki, aki megvéd minket. – szólt bele valamelyik srác.

- Ha mi nem tudjuk megvédeni magunkat, akkor vége a bandának. Ezt jegyezd meg, és utána siránkozz. – kiáltotta Rufus. - ez a mi területünk, az én házam, az én váram, és megvédem.

- Halló, hallasz még? Mondd meg azoknak a srácoknak, hogy figyeljenek rám egy kicsit, akik most ott vannak melletted. Igazad, van, ha most nem tudtok önállóan talpon maradni, akkor vége a bandának, de, és ez a de még megmaradt. Ha netán segít valaki, akkor még nem dől össze a világ. Én tudok segíteni, rajtatok. Fogadjátok el a rendőri védelmet, és akkor nem háborgatnak tovább. Ha látják, hogy

¹ Timothy R. Belona, alias Rufus

² Polipok, ez a banda neve

állandóan figyelnek titeket a zsaruk, akkor visszakoznak, nekik sem jó, ha folyton lenyúlják az árut a zsernyákok, nem?

- Jól beszélsz, öregem, ezt már kicsit könnyebb eladni a fiúknak. Azt mondod, hogy be tudod szervezni azt a di...bocs, olasz zsarut?

- Igen. És most, pár napig kussoljatok, nem kellene semmilyen provokatív balhé, vili? A postaládába rakom a pénzt, küldj érte valakit.

- Vili, és kösz – hallatszott a megkönnyebbülés Rufus hangján. Szétkapcsoltak. Phillip hátradőlt a forgószékében, és halkan pőfékelt. Mohón megszívta, és lassan kifújta a füstöt, és rendezte gondolatait. Még egy utolsót slukkolt, és beledobta a hamutartóba a csikket.

Szóval fegyveres örök cirkálnak, miközben árut terítenek, vagy tárgyalnak. Hát, ez a beszéd, akkor fogjunk hozzá. A számítógépes teremből átballagott az edzőterembe, ahol Antoinék kellei heverték szerteszét, és onnan egy kis öltözőbe jutott. A falak mellett végig öltöző szekrények sorakoztak, akár egy gimi tornatermében. Az egyikén egy kártyás zár volt, ehhez lépett Phillip. Berakott egy átlátszó, jel nélküli mágneskártyát, és végighúzta a leolvasón, a szekrény ajtaja kis kattanással kinyílt. Vele együtt még vagy háromnak kinyílt az ajtaja, és egy széles belső rész vált láthatóvá. Phillip körbenézett a gyűjteményen, és némi habozás után egy cseh Skorpiót akasztott le, és zsebre gyűrt vagy három tárat mellé. A motorban is van néhány pisztoly, emlékeztette magát arra, hogy ő nem katona, és nem kellene egy rakomány fegyverrel mászkálnia. De ártani nem árt, ha úgy érzi az ember, baj lehet. Felvett egy hónaljtokot, és belegyömöszölte a mini géppisztolyt.

Ráhajtotta a farmerdzsekijét, és megtapogatta, nagyon látszik e. Kicsit kidomborodott, de nem volt vészes. Bezárt mindent, és visszament a gépszobába. Egy kis ajtón benyitott, és a hálósobájába ment. A gardróbból kivett egy hosszú bőrkabátot, és felhúzta a farmerdzsekire. *Ma úgyis hűvös van*, nézett ki az ablakon, és látta, hogy gyengén szemerkél az eső. *Még jó, hogy nincs negyven fok.*

Felkötötte a haját egy arabmintás kendővel, felvette a napszemüvegét, és elindult a rézcső felé. A garázsba csúszott, és a tegnapi is használt motorhoz ment. Beindította, ráült, és elrobogott a város irányába.

A Coloswood sarkától egy utcányira megállt, és egy oszlop mellé támasztotta a gépét. Két kattintás a műszerfalon, és a motort

lebénította. Legfeljebb egy teherautó platóján lehetne most már ellopni, máskülönben még tolni sem nagyon bírnák. Egy cigit tolt a képébe, és meggyújtotta. Elégedetten fújta ki a füstöt, egészen kiváló dohány ez, nem hiába.

Körbenézett. Na ja. Nem olyan környék ez, ahol szanaszét lehetne hagyni egy jó mocit. Az egyik táskából kivett egy automata Glockot, és a zsebébe süllyesztette. A táskát alaposan lezárta.

Türelmesen üldögélt, és időnként a következő sarkon épült pizzériát nézegette. Úgy látszott, ma nem éhesek az emberek, mert senki sem lépett be az ajtaján vagy húsz perce. Se ki, se be. Nincs értelme tovább várni. Phillip eldobta a cigi maradékát, és kényelmesen elsétált a pizzéria másik oldalán, és lomhán bámulta a falakat, meg azt az egy-két kirakatot, ami útközben neki jutott.

Amint bepillantott a kirakaton át, már tudta, miért nem mennek az emberek ilyenkor kajálni. Vagy tizenöt fiatal gyerek jaszkarizta magát odabenn, és nem csoda, ha inkább máshová mentek reggelizni a környéken élők. Egy, talán két ember a sarokba bújva várta, mikor mennek el, nem mertek előjönni.

A pult mögött egy kövérkés, lenyalt hajú pofa idegesen csapkodta a söntést a kezében lévő törölkendővel, és szaporán pislogott körbe, nehogy valami váratlan érje. Pedig tudhatta, hogyha ezek itt vannak, akkor nem lesz nagyobb a vevőköre, de nem tehetett ellenük semmit.

Mára már kétszer meggondolta magát, hogy neki tényleg ezen a helyen kellett ezt a vendéglőt megnyitnia, viszont a társaság láthatóan jó érezte magát.

Phillip levette a Ray-Bent, és átsétált a másik oldalra. Még egyszer megnézte a lánytól kapott fényképet, és belépett a lengőajtón.

Egyenesen a pulthoz ment.

- Helló, - köszönt csendesen - pizzát kérek, sonkás, pepperonist. Egy Fantát is adjon mellé.

A társaság egy pillanatra elnémult, nagyon ritka esemény volt, hogy akkor jöjjön vendég, amikor ők ott vannak.

Phillip a tálcájával elindult az utcafront melletti asztalokhoz. Ellépett egy vadul magyarázó alak mellett, és leült.

A pasas elképedten nézte a számára vakmerő egyént, és odafordult.

- Hé, te, mit eszel? Romlott dög van a kajádon! – és jót röhögött a saját viccén. A többiek hangos kurjongatásba fogtak, várták az új

ember reakcióját. Phillip nem szólt egy szót sem, beleharapott a pizzába, és meglepődve tapasztalta, hogy jó. Tényleg jó volt. Elismerően bólintott a tulaj felé, aki hálás mosollyal nyugtázta a dicséretet.

Phillip tovább evett, és közben végignézte a galerit. A nagyszájú még egy darabig méregette, de nem talált rajta semmi különösen érdekeset, és hagyta a fenébe, folytatta a beszámolóját.

- Apám, és akkor elkaptam a luvnyát, és belepasszíroztam a hálás gyíkot, mondhatom, kifinomult ízlése volt! Imádta, ahogy gyömöszkélem! – és mindkét kezével mutatta a figurát.

Phillip kiszúrta a Delong fiút, vagy három asztallal odébb. Befejezte az evést, megitta a Fantát, és rágyújtott. A karját a háttámlára tette, és félig oldalra ült, így belátta az egész helységet. Még egyszer megnézte magának a srácot, aki most pont őrá bámult. Phillip egy hirtelen elhatározással felugrott, és odasétált. Leült az alig tizenhét éves gyerekkel szemben, és alaposan megnézte. Az idegesen szemlélte egy darabig, aztán megkérdezte.

- Mit bámulsz rajtam, seggfej?

- Te Marshall Delong vagy, ugye? Te vagy az?

- Na, és ha igen? Mi van akkor?

- A nővérednél láttam a képedet. Már egy ideje együtt járunk, és pár napja vettem észre a fotódat a kandallón. Mit csinálsz itt? – Phillip úgy hazudott, mint a vízfolyás. Marshall Delong egy kicsit meglepődött a hír hallatán, de még nem döntötte el, mi is legyen a következő lépése, inkább visszakérdezett.

- Itt szoktunk dekkolni. Ja, és hogy hívják a nővéremet?

- Trishának. Azt mondta, hogy nagy autómenő vagy, és ha akarok egy kicsit vezetni tanulni, nálad megtehetem.

- Az már biztos, apafej! – vágta rá magabiztosan Marshall. – de még elárulhatnál valamit, - nézett ravaszul Phillipre, még mindig nem tudta, a zsaruk küldték e rá ezt az ipsét, vagy tényleg ismeri a nővérét. Még az is lehet, hogy a banda valamelyik tagja, és most szondázzák őt.

- Mit akarsz tudni? Nem érek rá, mennem kell, csak megláttalak, és gondoltam, hogy köszönök neked, nos?

- Ha ennyire ismered őt, akkor mondd meg, milyen az ágyban?

A többiek hangosan felröhögtek, és megveregették Marshall vállát, jó fejnek titulálva.

Phillip áthajolt az asztalon, és a fülébe súgta úgy, hogy mindenki hallja.

- Trisha leszbikus. De amit én tudok, attól átpártolt a mi nemünkre.

- Baszd meg, ember, ez már hír! És mit szól hozzá a férje, na?

- Semmit, ő más beállítottságú, nem érdekli az eset.

- Tényleg az lehetsz, akinek mondod magad. Maradj itt, és dumáljunk, öreg, ne fuss el!

- Mondom, nem érek rá. Csak egy kicsit körbenézek, hátha belefutok egy jó pilótába.

- És minek neked pilóta? Nem tudsz vezetni?

- Vezetni, és az autóban mást is csinálni, ahhoz két ember kell. Nekem egy olyan ember kell, aki baj nélkül elvisz egy szállítmányt oda, ahová mondom, és úgy, hogy ne bukjon meg közben. Na, elég ennyi, szevasz, lehet, hogy még találkozunk! – állt fel Phillip, de egy kéz visszanyomta.

- Maradj még, kérlek! – és egy mexikói pofa bámult a képébe.

- Aztán miért maradjak? Mint már említettem a barátomnak, dolgom van, mennem kell.

- Elárulnád, hogy honnan ismerd Marshot?

- A nővérét dugom, így jó?

- Neked jó, az egyszer biztos, de nem nekünk. Nos, mit akarsz itt, mi a faszt szaglászol?

- Anyádat, mi mást. – emelkedet fel kissé Phillip a helyéről, és a zsebébe nyúlt. – az előbb mondtam, hogy pilótát keresek, de azt nem itt. Ide halózni jöttem, anyám rég nem főz.

- Csókoltatjuk a muttert! – rikkantotta valaki hátul. A mexikói Marshallra nézett, és megkérdezte tőle: - ismered a fickót, igaz, amit mond?

- Igazat beszél. Hagyd, hadd menjen, keresgéljen csak. De azt elmondhatom, hogy a környéken itt vannak a legjobb sofőrök, ebben a lebujban!

Fülsiketítő óvációval fogadták a beszólást, és mindenki folyamatosan bizonygatta, hogy ez így van.

- Te vagy a vezetőjük? – bökött a mexikói mellére Phillip.

- Táguljatok, baszd meg, nem látjátok, hogy tárgyalok? - bődült el a füstös képű. – ülj vissza, és mondd. De figyelmeztetek, hogy ha kóstolgatsz minket, akkor odadoblak a fiúk elé koncnak. Kezdheted.

- Mit kezdjek? Nem tartozik rátok, ti pitik vagytok ahhoz a bulihoz, amihez én embereket keresek. Nincs miről tárgyalni, és így talán megérted – kapta ki a Glock-kot, és a másik kezével kitépte a tokjából a Skorpiót. – most, hogy már világos, szólj a bejáratnál álldogáló két emberednek, hogy dobják a pult mögé a fegyvert, mert szétlövöm a térdüket. Mozgás! Mi is a neved, izéke főnök?

- Pablo, Pablo Morales. Megmondtam, hogy ne próbálkozz, igaz? Kár érted. – de azért intett és azok engedelmesen belökték a kővé dermedt tulaj mellé a lefűrészelt csövű puskákat.

Phillip körbeforgatta a két fegyver csövét, és újra a mexikóihoz szólt.

- Azoknak is, akik mögöttünk ülnek. Gyerünk.

Pablo bólintott, mire újabb két fegyver repült. Phillip elégedetten szemlélte az eseményeket.

- Ilyen beszari alakokkal mászkálsz, és még azt hiszed, hogy nagycsávó vagy? Baszd meg, ezzel az eggyel darabokra szedhetném az egész bandát – emelte meg kissé a Skorpió csövét. – örvendjen a lelked, hogy felismertem ezt a gyereket, mert mostanra zsákban vinnének el, sejtéd?

- Nagy a szád, de díjazom a spirituszt, ami benned kering. Honnan a picsából szereztél ilyen ketyeréket?

- Ez az én titkom. Akarsz még valamit?

- Mi talán segíthetnénk neked, nem gondolod? Ha sofőr kell, akkor itt találsz, igaz Marshall?

- Igaz, erre mérget is vehetsz!

Phillip előkapott egy spanglit, és rágyújtott. Mire kettőt pislantottak, már ott füstölt a szája sarkában a bagó, és még a pisztolyokat sem engedte el.

- Nos, nem így képzeltem el a toborzást. De az a helyzet, hogy semmit sem tudok rólatok, és ez nem kóser. Nekem olyanok kellene, akik képesek komolyabb feladatokra is, mint egy pizzériában sokáig hangoskodni, például. Szóval, mi az, ami a ti oldalatok felé billentene egy képzeletbeli mérlegnyelvet? Csináltatok már bármit egyáltalán ebben az életben – intett körbe a termen.

- Micsoda? Micsoda? Hogy a mi hírnevünk nem elég? Hogy bizonyítsunk? - képedt el Pablo. Megörültél? Tudod, hogy miket csinálunk? Nem? Akkor ne járasd a lepcsés pofádat, Jenki! - tört ki

belőle a szakmai féltékenység. Még, hogy ők nem elég jók valamihez, hát mit képzelsz ez?

- Ehhez is jók lennétek? - emelte fel a Glock - ot Phillip, és Pablo ölébe dobta. Nagy nehezen elkapta, és kissé furcsállva nézett Phillipre.

- Te hülye vagy?

- Nem érek rá szarakodni, tudod, hogy mi ez, vagy nem?

- Persze, hogy tudom, ez egy pisztoly, mindenki tudja, hogy milyen egy pisztoly.

- És azt tudod, hogy ami a kezében van, az egy Glock, egy sorszám nélküli, lenyomozhatatlan pisztoly, az FBI is ilyet használ, és hogy piszok jó ára van a szabadpiacon? És ehhez kell nekem egy-két ember, köztük egy pilóta, mert egy új szállítmányt akarok elpasszolni.

Pablo forgatta a pisztolyt, kedvtelven nézegette a megtörő fényt a fekete felületen, és az irányzéken át Phillipre nézett.

- És hány darab stukkó van ott, ahová készülsz?

- Kétszáz. Plusz ezer tár hozzá. A lóvét átvételkor kell fizetni. Ha beleveszek bárkit is, akkor neki kell állnia a ráeső részt.

- A haszon?

- Minden fegyveren kétszázötven dolcsi. És a szállítmányban van ötven darab Smith & Wesson Sigma is. Tizennégyes tárral, negyvenes kaliberrel, az már kemény jószág. Két napon belül kell választ adnom arra, hogy megveszem e, vagy sem.

- Ha mi is beszállnánk, akkor mennyi a részünk?

- Fele befektetett pénz, fele haszon. Úgy osztod szét, ahogy akarsz. Én hozom az árut, te eladod. Átadásnál fizetsz.

- Megdumáltuk. De két nap múlva nem érünk rá, dolgunk van. Menni kell, érted – magyarázta belelkesülten Pablo. Szervezd úgy, hogy három nap múlva legyen a szállítás. Ha akkor jó, akkor viszünk mindent. Rendben?

- A biztosíték? Nekem az kevés, hogy lelkes vagy. – nyúlt a Glockért Phillip, és visszavette. – mi az amivel eladhatod magad? És nem szeretném, ha zsaruk rajtam lógnának. És még valami. Mint sejted, nem egyedül intézem a biznissz. Mit mondjak a társamnak, kik vagytok, mit csináltatok, eddig, ami jelent valamit?

- Mit? Hát azt, hogy mi vagyunk az a brancs, amelyik behozta a városba az új bagót. Mi terítjük szét szinte mindenhol! És, a mi kokónkat szívja a belváros, ha nem tudnád.

- Mondj egyetlen embert, aki ismer titeket, és azt mondja, megbízhatóan dolgoztok!

- Mondj egyet, mondj egyet, várj egy percet, megkérdezem a többieket, - és átment az embereihez.

Marshall odahajolt Philliphez.

- Mi a terv *hombre*?

- Ki kell vigyelek innen, a nővéred kérte. És le kell állítani a zsarukat rólad, ennyi. Jön, vigyázz.

Pablo jött vissza gúnyosan mosolyogva.

- A neved. Mi a neved? Áruld már el? Ki tisztelhetünk benned?
- tárta szét a karját.

- *Flood*³ vagyok, a magányos *Flood*, már ismerhetsz.

- Aazannya! – esett le az álla Pablonak - te vagy, aki meglovasította a tavalyi árvízlovét a városházáról? Ember, ez ám a megtisztelő! – gyertek, nézzétek, ő a magányos Flood! Minden rendben lesz. Jól van- adta meg magát Pablo - a mi biztosítékunk Tray Dempsey, a vámosoknál. Ő adja az árut, a lerakat helyét, mindent. Ő jótáll értünk.

- Dempsey hadnagy? Érdekes. Van valami, ami alapján felismer titeket?

- Van egy jelszó, az AC/DC. Tudni fogja, hogy tőlünk van valaki nála.

- Nos, rendben, holnapután reggel küldj egy embert a nyolcadik, és a ötvenkettes sarkához, a telefonfülkébe, tudod hol van? A Friend's Chickensel szembe – a kérdésre egy bólintás érkezett, igen, tudja, - tizenegykor felhívlak, és megmondom, hogy hol, és mikor. Két autó jöjjön, és autónként két ember. Nem kellene teherautók, elég, ha komoly csomagtere van a járgányoknak. És ne legyenek feltűnőek, érthető?

- Nem vagyunk gyerekek. Holnap.

Phillip bólintott, és kiballagott az étteremből. Lesétált egy sarkot a motorig, és elhajtott. Egy ócska szedán követte egy darabig, amit aztán simán lerázott a kanyargós utcákban. Ment még néhány kört, és amikor tiszta volt a levegő, akkor hazahajtott.

Felment a lakrészébe, és leült a telefon mellé.

- Ludoggiát keresem – hívta a rendőrséget.

³ Vízözön

- Adom - szólt bele egy nő, és valóban, pár pillanat múlva Pietró szólalt meg. Phillip felvázolta a helyzetet, és megkérdezte Pietrót, tud segíteni, vagy nem.

- Azt akarod, hogy lovasítsak meg egy rakomány fegyvert valamelyik raktárunkból, egy piti cigi terítő banda miatt?

- Nem egészen. Ezek kábsszert is paccerolnak, és ami a legkényesebb, és még ennél is fontosabb, a vámosok is benne vannak. Ismered tőlük Dempseyt? Tray Dempsey hadnagyot?

- Ismerem. Rendes fickó.

- Pablo azt mondja, hogy tőle kapják az árut. A cigit is, a kábsszert is.

- Ez biztos?

- Tudsz jobbat?

- Nézd, még ha igaz is, akkor sem lehet kétszázötven pisztolyhoz hozzáférni két nap alatt, sajna nem megy.

- És, ha én tudom, hogy hol szerezzünk? Segítesz? Utána beszolgáltatjuk, ígérem.

- Honnan veszel ennyi stukit?

- Bármilyen hihetetlen, a neten rendelek. Pénz kérdése. Ezért nem értem, hogy ti miért szarakodtok ennyit? Nem hiszed? Este újra hívlak, és megmondom, mi újság. Mellesleg előléptettelek társsá, ha nem mondtam volna. A Morales banda úgy tudja, hogy te vagy a társam ezekben az ügyekben.

- Hogy tehetnél ilyet te, anyabaszó? – üvöltötte Pietró mérgében – és ha valamelyik felismer? Ha már látott valahol? Akkor mit csinállok? Mi?

- Akkor új tervet dolgozunk ki, ne aggódj. Szevasz!

- Ne tedd le! Hogy dögölj meg, te kurafi, nyomorult orrtúró...– hallatszott még a kagylóból, aztán a bűgás megszakította a káromkodássorozatot.

Phillip ledobta a bőrkabátját, és a dzsekijét, aztán a gép elé ült. Beírt egy címet, és egy rövid mondatot, és utána elment egy új csomag cigiért, a régiben már alig volt. Leült, meggyújtott egyet, és várta a választ

- Mi kell? - íródott ki a monitorra

- Kétszáz Glock, ötven S&W Sigma, vagy ezer tár hozzá. Mennyi lenne?

- Pillanat, számolunk, - jött megint az ismeretlentől egy értesítés – háromszázötven darabja, ha sorszám nélküli kell, akkor négyszázötven, melyiket akarod?

- Jó lesz a sorszámozott. A lőszer?

Újabb néhány perc, és már ugrottak ki a betűk a képernyőre:

- Huszonöt dolcsi táranként, ha tényleg ezer tár kell, megkapod húszért. Százhétezer-ötszáz dollár, ha gyorsan kell százhusz, Akkor két nap alatt a tied.

- Rendben van, adom a számlaszámot. – írta Phillip nagyvonalúan, és utána bepötyögte a Védelmi Minisztérium egyik titkos bankszámlájának a kódját. A bank Kajmán-szigeteken volt, és elképesztő mennyiségű pénz forgott rajta keresztül. Phillip bejutott a rendszerbe, és rendszeresen megcsapolta a számlát, most is tíz perc alatt lebonyolították az akciót, minek a végén egy cím jelent meg a monitoron.

- Holnap délben ezen a helyen találkozunk. Aláírás: *Blomqwist*.

Phillip felhívta Pietrót, és közölte vele: - megvan az áru!

- Mi? Mi? Miről beszélsz? Mi van meg? Hogyan? Hogy csináltad? – hápogott még jó darabig Pietró, de Phillip félbeszakította.

- Holnap délre gyere egy furgonnal a Pantomim-iskola mellé.

- A fehérarcú mutogatósokhoz?

- Oda. Tizenkét óra, el ne felejtsd. És holnap egy órán át nem vagy zsaru, *capisce?*

- *Si, si* te rowarevő szemétláda! És akkor mi vagyok, mi?

- Te vagy Pietró, és kész. Menj a furgonért.

- Engedélyt kell szerezni az akcióhoz, így nem szabályos. És veszélyes. Mi van, ha valaki kiszúrja?

- Most kezdesz fosni? Már rég késő. És itt nem a cigis banda a tét, hanem a korrump vámosok, nem vetted észre? Bármibe lefogadom, de benn is vannak, akik nyakig ülnek a trutyiban. Csak figyeld meg, ha lecsapunk, ki, és mennyit rinyál. Indulj már! – szakította meg az összekötést Phillip. Felhívta a Delong lányt.

- Halló, én vagyok. Morris.

- Mondja.

- De szűkszavú. Mi a baj?

- Most hallottam, hogy maga milyen módszerekkel dolgozik, és ez nem tetszik. Azt akarom, hogy hagyja abba, és szálljon ki az ügyből, majd a rendőrség megoldja.

- Ki van magánál?

- Ez nem tartozik magára. Fejezze be, és kész, értette?

- Maga egy kissé eltévedt, azt hiszem. Most már megindult a lavina, és nem lehet egy „*hagyja abbával*” leállítani. Két napon belül az öccse otthon lesz, a rosszfiúk pedig a rács mögött. Ez nem elég jó?

- De nagyon jól hangzik, de nem lehet, érti? Elegem van ebből a meddő vitából, fejezzük be, és kész.

- Szóval igazam van, rendben van, kiszállok. – mondta szárazon Phillip, és zsebre vágta a telefont, a head-szettet pedig a fülébe dugta. Rohanni kezdett a motorjaihoz. Útközben felkapta a farmerdzsekijét is, és mint az őrült csúszott le a gépekhez. Felpattant a már bejáratott Yamahára, és kilőtt.

- Mi történt, semmi köszönés? Azt hittem, legalább elbúcsúzik tőlem? – hallatszott újra a telefonból Trisha hangja

- Azon vagyok, nyugodjon meg, csak még *négy* percet kell várnia a köszönésemre. Egy pillanat, odaég az ebédem, várna egy kicsit? *Megyek, és megnézem.*

- Nem, nem várhatok, én...- és megszakadt a vonal. Phillip még tegnap megszerezte a nő címét, most oda igyekezett. Valami nagyon nem stimmel, úgy gondolta, hogy bajban van a nő.

A város elegáns negyedébe tartott, és valóban nem kellett néhány percnél több, míg a gyorsforgalmin végigszánguldott, és letért a villanegyedhez vezető úton.

A motor navigációs számítógépébe bement a pontos címet, és az a hangfelismerő egységen kívül még egy komoly előnnyel rendelkezett az emberekhez képest. Nem felejtett. Azonnal megmondta, és kirajzolta, hogy hol, melyik keretutcába kell befordulni, hogy a leggyorsabban odaérjen.

Az ötödik percben lefékezett egy háztömbbel messzebb, és betolta a motort a garázkijáróhoz. A tulajdonos nyilván kamerán figyelhette az eseményt, vagy valami jó képességű riasztója volt, nem tudni, viszont abban a pillanatban kinyílt az ajtó, amikor Phillip odaért a falhoz.

- Mit csinál itt? – kérdezte gyanakvóan – és hozzátette azonnal – hívom a rendőrséget!

- Azt jól teszi, már szerettem volna megkérni, rá. Mindazonáltal egy rendőr már itt van – villantotta fel az igazolványát. Phillip a városi rendőrség különleges megbízottja volt, teljes jogú tagsággal, persze

fizetés nélkül, főnök nélkül, de ha kényes, vagy nagy szakértelmet kívánó feladat volt, általában őt, meg a hozzá hasonlókat riasztották.

A fejevadászokat.

A rendőrségre elvből nem járt be, így az elmúlt két évben nem látták odabenn, és az újak, illetve az ez idő alatt ide helyezett zsaruk természetesen nem ismerték őt.

Most, muszáj volt zsarut játszani, úgy gondolta, és még egyszer nyomatékosította a tulajjal, hogy hívja a kerületieket. Az kikapta a zsebéből a mobilját, és beütötte a hívószámot. Phillip otthagyta, és lassan a ház sarkához lopakodott. Óvatosan kinézett, és végigpásztázta az utcát, aztán visszalépett.

A Delong ház előtt két autó állt, az egyik, a japán kocsit már ismerős volt, az Trisháé, a másik viszont egy barna jellegtelen Buick állt, lerítt róla, hogy rendőr kocsit. Nocsak! Mit akarnak ezek?

Phillip visszament a motorhoz, és az oldaltáskából kivette a már megszokott fegyvereit. A tulaj közben visszament a házba, talán leskelődni, és pont ebben a pillanatban ért vissza. Döbbeneten nézte a fegyverarzenált, és dadogva az idegességtől kérdezte: Aaa... zokkal mi...t akar?

- Nem takarok semmit. A szomszédja Mr., és Mss Delong, igaz?

- Kérem, én nem tudok semmit! De, úgy emlékszem, hogy ő. Megbocsát – rohant el, és Phillip még látta, hogy újra hív valakit eszeveszett tempóban. Alaposan beijedt.

Phillip a Glockot hátul az övébe csúsztatta, a Skorpiót a tokjába rakta, és elindult a világossárgára festett Delong ház felé. Először elment a ház előtt, és ahol már nem láthatták az ablakból megfordult, és a ház mellett a hátsó kertbe rohant. Belesett a legelső ablakon, semmi. A konyhába nyílt, és nem volt ott senki. Továbbment. A következő ablak a társalgót mutatta, és igen érdekes dolgokat láthatott rajta keresztül. Trisha ült egy széken a szoba közepén, mellette pedig két zsarut állt. Egy magas, tagbaszakadt pasas, hatalmas zakóban, idétlen kalap a fején, ez még az ötvenes években él, ingatta a fejét Phillip. A másik egy kicsi emberke, alig százhetven. Néha alaposan arcon csapták Trishát, valamit nagyon szerettek volna kicsikarni tőle.

Zsarukat nem illik lelőni az ablakon keresztül, ezért visszament a bejárathoz, és becsöngetett. Trisha gyorsan kapcsolt, mert mielőtt befoghatták volna a száját kikiabált, hogy: - Igen, nyitom!

Cipősarok kopogása hallatszott, és résnyire tárult az ajtó.

Trisha mosolygott ki.

- Üdvözetem. Á, maga az a biztosítótól, örülök, de restellem, sajnos nem engedhetem be. Hatalmas rendetlenség van, jöjjön vissza egy óra múlva, ugye megbocsát, nem rég keltem fel, és nem volt módomban elrámolni. Tele van a szoba mindenféle *apró* vacakkal – Trisha a *hatalmasnál* a jobb oldalra intett a szemével, az aprónál pedig balra. Phillip értette, hogy mit akar, és intett a nőnek, hogy álljon félre. Előhúzta a fegyvereket, és berontott. A két rendőrnek tátognia sem maradt ideje, Phillip már mellettük volt.

- Ne mozogj! Fel a kezekkel, ahogy a filmekben, vili? – förmedt rá a nagyobbikra, mert az egyből ugrott volna.

Az alacsonyabb feltartotta a kezét, és csendesen közölte.

- Ebből nagy baja lehet, mi rendőrök vagyunk.

- Áá, rendőrök, minő meglepetés. Ki küldte magukat, elárulná? Nem, persze, hogy nem, de talán a belső elhárítás szívesen venné, ha tájékoztatnám őket, nem igaz? Elég volt! Három másodpercet kap, és ha a harmadikra nem mondja meg, ki küldte magukat, és miért, keresztüllövöm. Apránként. Mindkettőjüket.

- Higgye el, a látszat csal, mi csak kérdezni szerettünk volna egy-két apróságot – próbálta meg húzni az időt a kisebbik.

- Marhára nem érdekel. Lejárt a három másodperce – és átlőtte az alacsonyabbik bal kezét. – velem beszélnek, vagy a belsősőkkel?

- Maga egy pszihopata örült! - fogta meg vérző karját - nem csináltunk semmit, és meglő! Ha elkapják, életfogytiglant kap, nem rémlett még fel? – szegezte neki az ujját a kisebbik. Aztán ismét megfogta a karját, mert elég szépen vérzett.

- És ha a lány netán tanúskodik? Ha még nem ijedt meg nagyon?

- Próbálkozzon csak – sziszegte a kicsi, és lapos pillantásokat vetett a barátja felé, várt valamit, ami nem is késett sokat. A nagydarab nekiugrott Phillipnek, azaz felé ugrott.

Oda már nem ért, mert Phillip simán keresztüllőtte.

- Te marha Burny, te marha! Ilyen tényleg csak a filmekben, meg egy-két nyálas szerelmes regényben sikerül. Miért nem lótted le, te barom. – nézte társát az alacsonyabb, és fájdalmas arcot vágott. – Burny jó haverom volt, ezt még megkeserülöd, rohadt állat.

- Kuss. Tényleg úgy gondoljátok, hogy ki lehet verni egy nőből amit akartok, mi? Nos, kezdjük előlről, de kicsit gyorsabban, mert

sietek. Két másodperc, és lövök. Tehát, ki küldött? Egy, és ke...emelte a Glockot a pasi másik karjához.

- Ne lőj! Megmondom! Dempsey kért meg, hogy segítsünk neki. Azt mondta, egy embere be lett építve egy bandába, és veszélyben van, ez a nő tudja a banda tartózkodási helyét, és rajta keresztül eljuthatunk hozzájuk.

- Utálok, ha a képembe hazudnak. Már megint kettő - mondta Phillip, és lőtt. A golyó csak súrolta a rendőr karját, de a fájdalom hullámokban érte az agyát, hangosan felsikoltott. Trisha is sikítani kezdett, a sokk, ami eddig érte, most jött ki rajta. Phillip az égre emelte a szemét, és megragadta a vállánál a nőt.

- Elég, az istenit! Mi van már? Elég legyen! Sietnünk kell, mert mindjárt jönnek a zsaruk, és akkor nem mi leszünk a jó fiúk! Segítsen inkább. Nézze, ha azt akarja, hogy könnyebb legyen, adja vissza neki a verést, oké?

A nő hüppögött még egy párat, aztán lezavart egy akkorát az átlótt kezű rendőrnek, hogy annak szétszakadt a szája széle. Ettől az annyira megzavarodott, hogy beszélni kezdett.

- A kurva életbe, ezt nem gondoltam volna. Amikor Daugherty hadnagy, Molinar kapitány helyettese arra utasított minket, hogy építsünk be egy embert a külvárosi bandákba valahogyan, egy fiatal srácot kaptunk el, valami gyorsajtás miatt. Kábítószer is találtunk az autóban.

- Hazugság! Az öcsém soha nem használt kábítószer, soha, egyszer sem próbálta ki! –vágott bele Trisha.

- Szóval elkaptuk ennek az öccsét - biccentett Trisha felé. – és ment minden, mint a karikacsapás egy darabig. De kiderült, hogy a nő lobbyzik a yardon, hogy azonnal hagyjuk abba az akciót, és hozzuk ki a gyereket. Ezt már nem tehetjük, megérted, nem? Nem lehet, és kész, nem megy. Azt mondta, hogy feljelent minket, és ezért jöttünk ide, rábeszélni, hogy ne tegye. Elvégre nem lesz semmi baja a fiúnak, igaz? – hadarta most már egyre sebesebben a több sebből vérző rendőr.

- Hogy hívnak? – emelte fel a sebesült fejét Phillip

- Johnnak. John Strobe őrmester, ő Burny Mcallyn. Volt, ahogy elnézem.

- És a srác, belement? Magától?

- Hát, nem egészen, kicsit megdorgáltuk, és végül is akkor mutatott némi hajlandóságot, amikor közöltük vele, hogy behozzuk ezt a ribancot, a nővérét, és síttre vágjuk, ha nem engedelmeskedik. Azért akartuk bevinni, hogy menet közben véletlenül se szálljon ki a testvére.

- Molinar mit szolt ehhez? – kérdezte Trishára nézve Phillip. Egyre gondterheltebb lett az arca, ez már túl volt minden határon, ahonnan még vissza lehet fordulni. Muszáj kitalálni valamit, máskülönbön örökre bujkálnia kell.

- Nem tud róla. Azt hiszi, hogy egy önkéntest ültettünk be. Engedj el, hívj orvost, különben elvérzek – kérte Phillipet Strobe.

- Kibírod, ne aggódj. Inkább azt mondd meg, hogy miért ilyen hülye ötletet találtatok ki? Miért kell beépíteni valakit?

- Hogy információink legyenek arról, hogy milyen időközönként jönnek a szállítmányok. Ezeket Európából hozzák hajón, ha jól sejttem, és nem tudjuk még a szállító nevét sem, semmit. Hát ezért.

- És ti kit fedeztek? Ki jattol annyit, hogy megérje nektek, hogy ilyen hülyék legyetek? - már nem tudta befejezni a mondatot, mert az összegörnyedt Strobe valahogy kipiszkált egy kis huszonkettest a zoknijából, és lövésre emelte. A Glock felugatott, és Strobe fején még egy lyuk keletkezett. Lassan csordogálni kezdett a vér a szőnyegre, kis tócsába állva össze. Phillip felegyenesedett, és megragadta Trisha kezét. – gyerünk innen, mennünk kell. Egy perc alatt kinn kell lennünk. Gyerünk, gyorsan!

- Istenem, mi ez? Mit csinált maga gyilkos? Megölt két rendőrt, és most engem is magával akar hurcolni?

- Ha nem viszem el, akkor magát börtönbe zárják, felfogta? És nem hinném, hogy ők engem életben hagytak volna – mutatott a két hullára Phillip. Itt valami nagyon nem stimmel, és ennek utána kell járnunk. Csak úgy idejönnek, és addig verik magát, míg az öcsikéje bele nem megy mindenbe, nem érzi, hogy valami nem stimmel? Valami másban is benne van a kezük, és most próbálkoztak. Tűnjünk el, - rángatta ki a nőt az ajtón. Elértek a motorig, Phillip felugrott rá, és beindította.

- Üljön már fel, nem érti?

Trisha csak nagyon nehezen engedelmeskedett, és ezt az ellenszegülést csak a szirénák hangja törte meg, félelmében Phillip mögé ült, és a hátába fúrta a fejét: - minél messzebb, gyerünk,

gyorsan, - hajtogatta hisztérikusan. Phillip kigurult a ház mellett, és lezúdult a szirénákkal homlokegyenest ellenkező irányban lévő úton. Rengeteg hajtűkanyar nehezítette a dolgát, sokáig nem tudta, hogy hova érkezik, milyen területbe ért, végül megint bekapcsolta a komputert, és segítséget kért. Öt másodperc alatt megkapta a kívánt útirányt, az utcák nevét, a lámpákat, a kereszteződéseket, mindent. Még arra is figyelmeztette a kis mentudó, hogy hol van torlódás, hol építik át az utcákat, remek masina.

Átvágott ezen az ismeretlen részén a városnak, és hamarosan olyan környékre ért, ahol már tudott tájékozódni.

Megállt egy éjjel-nappal nyitva tartó üzlet előtt, felugratta standardra, és leszállt a motorról.

- Maradjon itt, érti? - fordult félig hátra - veszek ennivalót, és ezt-azt. Sietek. – és lány bólintását látva bement az üzletbe.

Hamar összeszedett egy csomó dobozolt ennivalót, és a pénztárhoz igyekezett, amikor hangos szirénázással elhúzott egy csomó rendőrautó az utcán. Most kezdték el lezárni a környéket. – futott át az agyán.

- Valami állatot keresnek már megint. Mindennap ez megy. Rémes –pötyögtette az árakat szépen komótosan a pénztáros.

- Biztosan magának van igaza. – mondta neki Phillip. – jobb is, ha hazamegyek, nem hiányzik a balhé.

- Igaza, van, fiatalember, de én sajnos nem mehetek, heh, he, he, én nyitva vagyok. Hát csak menjen, jó mulatást.

- Köszönöm. Minden jót. – búcsúzott el Phillip, és kifarolt az üzletből.

Kinyitotta a motor oldaltáskáját, és beledobálta az árut. Felült Trisha elé, és indított. Tíz perc alatt beért a trafikhoz. Bezörgött, mert a redőny már félig le volt húzva.

- Zárva vagyok már, nem látja? – kiabált ki Helen mámi.

- Én vagyok az Phillip. Bajban vagyok. Tudna segíteni, mámi?

- Phillip? – nyílt ki az ajtó – gyere be.

- Nem vagyok egyedül – tolta maga elé Trishát, és beléptek.

- Ki ez? - nézte csípőre tett kézzel Helen mámi, és alaposan megnézte magának a nőt. Phillip rágyújtott egy cigire, már majd megdöglött érte, és úgy válaszolt.

- Nem fontos. Egy tanú, akinek védelem kell. Nálam nem lenne biztonságban. Téged nem ismernek. Segítenél?

- Ha nem horkol, akkor maradhat. Lányom, nem kell megsértődni, ismerek olyan lányokat, akik jobban horkolnak, mint egy szakasz katona! –közölte ellentmondást nem tűrő hangon, mert látta, hogy a lány bele akar szólni.

- Mámi, ő Trisha Delong. Trisha, ő Helen mámi. Itt maradsz, egy kicsit nála, rendben, mámi? Egy, legfeljebb két napról lenne szó.

- Fiam, én már sok mindent csináltam eddig, ezt még nem. Hogy most kezdjek el gardedámkodni, még ilyet? Nem bánom, jöjjön!

- Köszönöm, mámi, ha lehet, meghálálom! – örvendezett Phillip, ez komoly segítség volt. Kiment a motorhoz, és behozta az ennivalót.

- Gondoltam, kicsit több kaja kell, hoztunk egy-két félért.

- Nem vagyok rászorulva, sejteted, de elfogadom, köszönöm. Gyertek utánam! - intett, és elindult a hátsó lépcsőn fel, az emeletre.

Mámi talán hatvanéves lehetett, már nem volt mai csirke. Mégis, pillanatok alatt felért, és már mutatta az utat.

- Ott van a vendégszoba, oda költözzöl, kedves. A fürdő a folyosó végén, a többit holnap megbeszéljük. Phillip, mikor jössz?

- ha lehet, holnap benézek, attól függ, ki ragad rám, és még mi dolgom lesz. Holnapután elmegyünk, addigra lezajlanak az események.

- Jó, csak vigyázz fiam, csak vigyázz. Hiányoznál.

- Mámi is - nyomott egy puszit Helen Angrade arcára Phillip, és lement. Becsukta az ajtót, és ráhúzta a redőnyt, amíg nem kattant. Megrázta egyszer kétszer, és megnyugodva felült Yamahára, és elhajtott. A cseppet sem harmonikus gyárépületben, ahol lakott, most hálásan nézegette a vaskos falakat, és a bölcs előrelátást, amivel kialakította ezt a rejtekhelyet.

Leült az egyik gép elé, és megkereste a rendőrségi állományt. Másodpercek alatt benn volt, hiszen jórészt ő készítette a rendszert, nem okozott nehézséget ez neki. Arra volt kíváncsi, hogy mi volt az oka annak, hogy a két zsaru elment Trisha lakására. Megtalálta az adataikat, de nem jutott előrébb. Megkereste a folyó akciókat, százhetven volt belőle, zajlott az élet a városban. Arra gondolt, hogyha egy kicsit szortírozza őket, akkor néhányat kizárhat, és akkor talán van esélye találni valamit. Kiszórta a prostikkal foglalkozókat, gyilkosságot, rablást, szinte minden erőszakosat kizárt, és csak némi gondolkodás után hagyta benn a kábítószer a csoportban. Úgy okoskodott, hogy ha valaki csempészárut tud teríteni, annak nem

különösebb gond egy adag kábítószer sem. A pénz sokkal nagyobb, de amit lehet érte kapni, hát igen, az kemény. A cigiért egytől három év, a kábszer öttől tizenöt év, a legkevesebb, nem mindegy.

- Aha, itt vannak a beépített emberekkel futó ügyek. Kétszer is megnézte, de nem találta Marshall Delong nevét. Hét ügyben zajlott valamilyen titkos ügynökkel, vagy téglával esemény, de a Marshall nevet nem találta.

- Na baszd meg! – káromkodott egyet, és megvakarta a fejét – mi van itt?

Még megnézte a letartóztatottak listáján is, de ott sem találta. Valaki eltüntette róla, nem maradt nyoma, hogy behozták volna. Klassz! Valamiért eltussolják az ügyet, nahát, nahát! Kiszállt, elzárta a nyomait, és kikereste a vámosok adatállományát. Ide kicsit nehezebb volt belépni, de egy igazi hacker előtt nem akadály egy tűzfal. Nyolc perc alatt jutott be úgy, hogy nem riasztotta a védelmi rendszert. Kikereste Dempseyt, nagyon izgatta már, ki lehet az.

Egy kövérkés, izzadó arcú, elég kemény típusú kép tekintett rá a személyi adatlapról. - Negyven éves, már századosnak kéne lennie – gondolta Phillip, és maga mellé húzott egy hamutartót. Rágyújtott, és tovább olvasott. Nőtlen, nincsenek gyerekei, a rendőr-akadémiára járt, onnan lépett át végzés után vámosnak. Ejha, tehát rendőr, és utána lett vámos. Megnézte, milyen kapcsolatokkal rendelkezik, de nem volt felrakva semmi. Hirtelen ötlettel kikereste az akadémián végző osztály névsorát, és a képet, és ott volt előtte mindenre a válasz.

Burny Mcallyn, és John Strobe is abba az osztályba jártak, de nem fejezték be. Kiléptek a második évben, és elmentek egyenruhás rendőrnek. Ez lehet az összefüggés. De hogy is? Hátradőlt, és csendesen eregette a füstfelhőket. Tehát, van valami bizniszük, amihez terítők kellenek, és ezt a Marshall gyereket teszik be. Ez két oldalról is védi őket, a gyerek nem tudja, hogy igaziból nincs beszerelve, ők pedig... ők pedig... megvan! Nem terítők kellenek, hanem a konkurenciát akarják félreállítani, ez az! Vagy azt akarják, hogy ezek is nekik dolgozzanak. A gyerek elárul minden érkező árut, és azt Dempsey elkapja. Aztán a saját árujukkal együtt piacra dobják, és megy minden tovább.

Trisha bekevert egy kicsit, és nem szabad kihozni a gyereket, mert nem tudnak még egy embert beépíteni, ezért zsarolják a nővérével. És amikor Trisha bement, és kiverte a balhét, akkor

majdnem lebuktak! Most pedig halottak, Trishát körözik, őt valószínűleg. Meg is nézzük, ha már erre járunk, és visszament megkeresni. Igen, mostanra ott voltak, mind a ketten a különösen veszélyesek, fegyveres gyilkosság miatt. Ki a fenénél fogja kidumálni magát? Az ő fejtáncos státusza eddig remek volt, de gyilkosságnál kétszer is meggondolják, hogy mire van joga, és mire nem. Összegyűjtötte egy könyvtárba a bizonyítékokat, írt egy beszámolót, leírta az egész idáig lejátszott eseményt, természetesen az igazi helyszínek nélkül, és feladta egy e-mailben csatolt fájlként Molinar címére.

Írt még egyet, és leírta, hogy hol, milyen módon győződhet meg az ő beosztásának mikéntjéről, és leírta, hogy mit tervez a közeljövőben. A legfontosabb Dempsey leállítása volt, aztán a Marshall gyereket biztonságba helyezni, satöbbi. Ezt is feladta, és megadott hozzá egy postaládacímet, ahová Molinar a választ küldheti. Igaz, nyomtatékosan megkérte rá, hogy válaszoljon, de hát?

Holnap le kell bonyolítani a fegyverüzletet, ez két szempontból is fontos, egy: *Blomqwist* a bűdös életben nem ad el neki semmit, ha nem veszi át holnap, nyilvánvaló lenne, hogy balhész dolog, kettő, a gyerek megszívná keményen, hiszen a pizzériában bebizonyosodott, hogy ismerik egymást. Nem valami biztató. Elnyomta a cigijét, és a gép órájára sandított.

Megint elment egy nap. És ez most abszolút negatív élményekkel tarkított nap volt. Jobb túl lenni rajra, gondolta, és lefeküdt. Hánykolódott egy kicsit, mert eszébe jutott, hogy Trisha is milyen szarul érezheti magát, tényleg, meg sem kérdeztem, akarja e, hogy segítsek, csak vittem. De legalább él, és jól van, kattant még a fejébe, és ez volt az utolsó gondolata aznapra, elaludt.

Reggel már a fogát mosta, amikor rájött, hogy egyedül nem tudja az összes feladatot végrehajtani.

Fel kell hívni Ludoggiát. Előbb azonban a levelek, remélte, hogy Molinar kapitány válaszolt neki

Még kefélt a haját, amikor leült a gép elé. Valahol hallotta, hogy jól tesz a fejbőrnek, és felpezsdíti a vért az agyában. Hát, nem volt rossz, de egy kávé jobban hat. Amit tegnap feltett, az elég vagy négy napig, mert az automata főző egyszerre csak két adagot főz le. Bekapcsolta, és érdeklődve figyelte a lassan csordogáló kávé. Ő az európai mintára készült kávé szerette, jól esett neki, ha

megborzongatja a gyomrát, és nem valami langyos, és híg lötytöt kell innia. Az Akadémiát is azért szerette, mert hajlandóak voltak jó kávét csinálni.

Mr. Keller is azért jár oda villant bele hirtelen, hiszen ő is európai, magyar azt hiszem. Kemények lehetnek azok a magyarok, gondolkozott el, mert azt tudta, hogy a mikroprocesszor egyik feltalálója, és az Intel elnöke Andy Grove is az, hiszen ezt minden számítógépes tudja⁴. Kitöltötte egy csészébe a forró italt, és óvatosan belekortyolt. Már csak egyetlen dolog hiányzik, nyúlt az övtáskájába egy cigiért.

A konyhai gyújtóval felizzította, és elégedetten pőfékelt. Ludoggiát hívni, figyelmeztette magát, és visszament a gép mellé. A tárcsázótól lekérte Ludoggia számát, és felhívatta a géppel. Hátradőlt, és hallgatta a kicsengést. Kisvártatva megszólalt a rendőrségi diszpécser hangja.

- Jó reggelt, miben segíthetünk?

- Jó reggelt- közölte ő is - Ludoggia felügyelővel szeretnék beszélni.

- Sajnálom, még nincs benn, talán később próbálkozzon!

- Köszönöm. – rakta le a kiürült kávéspoharat, és újabb számot keresett.

- Halló! – szólt bele Helen mámi.

- Én vagyok, Phillip. Minden rendben?

- Igen. Nem történt semmi különös. Adjam a lányt?

- Nem, nem kell, majd később beszélek vele.

- Eléggé le van törve szegény, biztos, hogy nem akarsz vele beszélni?

- Mámi, ha maga mellett lelövök két rendőrt, másnap reggel maga is letörve kelne, nem?

- Fiam, ha lelövöldöznéd az egész őröt, én akkor sem aludnék rosszul. Egyébként tényleg lelőttél két zsarut? Csak a mihez tartás végett? Komolyan?

- Komolyan. Az a helyzet, hogy ezek együtt dolgoztak egy korrump vámos tiszttel, és egy hálózatba akartak bejutni a lány öccse révén. Vele zsarolták a lányt is, és fordítva, a fiút is azzal fenyegették, hogy a lány megsínyli a dolgot, ha nem azt csinálja, amit mondanak neki. Nagyjából ennyi. Én pont akkor értem oda, amikor verték éppen

⁴ Andy Grove; született Gróf András

Trishát a nyomaték kedvéért. Nekem sem tetszik a dolog, de azt hiszem, hogy így könnyebb lesz. Bár tanúm az nincs Dempsey ellen.

- És az ki, ha megkérdezhetem?

- A vámos. Na, köszönöm, mámi, hogy segít. Nyissa ki az üzletet, mintha semmi sem történt volna. Szóljon Lawrence-nek, hogy maradjon a bolt mellett egy mobillal a zsebében, és azonnal hívjon, ha történik valami.

- És honnan az úristenből vegyen egy koldus mobiltelefont? - kérdezett vissza csípősen Helen mámi.

- Trishának van. Állítsák be rajta az én számomat, és akkor elég, ha lenyomja a hívógombot. Remélem, nem lesz rá szükség. Ma, még megyek arra, és viszek még egy mobilt, nehogy meglepetés érjen. Jó?

- Ha csak azért akarsz hozni telefont, hogy még többet beszélgessünk, akkor elfogadom. Azt tudod, hogy még ennyit nem beszélgettünk?

- Tudom. Viszlát, mámi, és kösz.

- Viszlát, fiam – sóhajtotta Helen mámi, és lerakta. Phillip elmerengett az asszonyon, és rájött, hogy kedveli: Mintha az anyjával beszélne, olyan érzés volt. Ha találkozhattak volna, akkor milyen jókat trécselhetnének? De hát Phillip anyja, tíz éve már, hogy meghalt egy utcai balesetben,

Újabb cigi után kotorászott, reggel ilyentájt sokkal többet szívott, mint napközben, akkor valahogyan nem ért rá. A Zippó lángjával rágyújtott, és amint visszacsattintotta a fedelét az öngyújtónak, akkor jelezte a számítógép, hogy levele érkezett. A feladó Molinar.

Na, lássuk, nyitotta meg, és a képernyőre meredt. Az állt benne, hogy a legjobb az lenne, ah feladná magát, és majd a bíróság eldönti, hogy bűnös e, avagy nem. Trisha lehet a tanúja. Ha minden kétséget kizáró bizonyítékkal áll elő, akkor utasítja a rendőrséget, szálljanak le róla, addig azonban kiadja ellene a körözést, és a felszólítást, ha kell, használjanak fegyvert.

A vaskalapos kurva életbe! – szorította ökölbe a kezét Phillip. Most aztán jó nagy szarban van. Minden tényt közölt a rendőrfőnökkel, és ilyen választ kap. Hát, ez kínos. *Bassza meg!* – csapott az asztalra, és elővette a mobilját. Ludoggia számát ütötte be, és várt. Néhány kicsöngés után belerecsegett a fülébe: - Ludoggia vagyok, tessék.

- Szevasz, Phillip.

- Ó, te állat, hallom mi történt – jött a vonal másik végéről.

- A részleteket majd egymás között, ok? Gyere a parkba, a hot-dogshoz- Phillip megnézte mennyi az idő - fél óra múlva. És ne keverj semmit. Valamilyen nagyobb adag szarba tenyereltünk, és ez veszélyes lehet. A két zsernyák Dempseynek dolgozott.

- Ne vakíts. Molinar azt mondja, hogy ő küldte ki őket.

- Molinar? Istenem – nyögte ki Phillip, - vigyázz magadra haver, és siess,

ahogy tudsz. Feltűnés nélkül, és figyeld, nehogy kövessenek.

- Miért, mi a rossz ebben?

- Még nem nézted meg a téglás ügyek listáját, mi?

- Mi a fenének nézném meg, elárulnád?

- Azért, mert abban benne van, hogy a DeLong srácot hivatalosan nem szervezték be, rendőri nyomásra kellett beépülnie. Valakinek azaz érdeke, hogy rátegye a kezét, egy hálózatra, és ez Dempseyre vall. És, ha Molinar azt mondja, hogy ő küldte ki Strobe-ékat, akkor ő is benne van, nyakig. Érted?

- Dehogyan értem. Negyed óra múlva találkozunk, szevasz. – szakította meg a vonalat Ludoggia.

Phillip munkához látott, nem sok ideje maradt. Kimentette egy floppyra az össze idevágó adatot, aztán ki is nyomtatta. Fogta a papírokat, és egy dossziéba gyömöszölte. A floppyt a dzsekije zsebébe dugta, és leviharzott a garázsba.

A Yamahával nem mehetek, a motorosokat figyelik. Ó, a rohadt életbe!

És eszébe jutott valami. Hátrament a lomtárolóba, és ledobálta a csöveket, és más vackokat egy takaróval lefedett halomról. Levette a takarót is, és egy robogót húzott ki alóla. Kicsit poros volt, de amúgy semmi baj, vélte.

Egy ronggyal megtörölgette, és megnézte, van e még benzin benne. Alig lötyögött a tankban valami, úgyhogy egy kannából teletöltötte. Az órájára nézett. Már lassan ott kéne lennem! Kitolta, és kipróbálta a önindítót. Persze, hogy le volt merülve az akksi. Sebességbe tette, és tolni kezdte. Mikor már elég gyorsan gurult, ráugrott, és kiengedte a kuplungot. A motor néhány köhögés után beindult, és magasan sivító hangon életre kelt. Phillip elégedetten rángatta a gázkart, és visszakanyarodott a garázsba. Még valami, és mehet! Egy sisakért

nyúlt, nem akarta, hogy valaki idő előtt ráismerjen. Még csak az hiányzik, hogy a képe kinn legyen a járőröknél, és menet közben felismerjék!

Öt perc késéssel érkezett a parkba, ahol Ludoggia már egy padon ült, és egy hatalmas chilis hot-dogot evett. Integtetett Phillipnek, és ő a pad mellé kanyarodott, aztán levette a sisakját.

- Én felismerlek egy kilométerről. Gyere, egyél, tudom, hogy a hot-dogot nem szereted, vettem neked sült krumplit, és fasírtot, jó lesz?

Phillip bólintott, és Pietró mellé tette a dossziét.

- Közben nézd át, rendben?

- Jól van- harapott még egyet Ludoggia, és maga mellé tette a papírtálcát. Kinyitotta a dossziét, és olvasni kezdett. Még a feléig sem jutott el, amikor oldalra sandított, és rábökött a mopedre.

- Álcázás, mi? - És hangosan röhögni kezdet. – hogy ne ismerjenek fel, ezért jössz ilyen kis szarral?

- igen. – közölte Phillip, és megrázta a barátja vállát- ne légy ilyen komolytalan, olvass!

- Mi a fenét olvassak még? Amit eddig láttam, abban benne van az egész. Strobe-ék a kerületnél szolgáltak, és kiestek a mi látókörünkől. Tuti, hogy benne van valahogy Molinar is, de nem tudom, hogyan, és hol.

- Ha lesz időm, utána nézek. De most az a helyzet, hogy a lányt bújtatom, én bujkálok, közben le kell bonyolítani a fegyverüzletet, és ebben már segítened kell. Még csak az hiányozna, hogy elkapjanak közben, ötven évet kapnék, nem vitás.

- És még keveset számoltál. Na, jó, benne vagyok, de csak azért, mert olyan áldott jó szívem van.

- Kéne még egy pár ember. De nem tőlünk, ha lehet. Az itteniekben már nem igazán bízok.

- Ismerek pár földit, akik segítenek.

- Eszembe jutott valami. Strobe-ék azt mondták, hogy Molinar nem tud arról, hogy beépítettek volna valakit a bandába, és ezek után küldte azt – mutatott a kiprintelt levélre Phillip. – mi van akkor, ha valaki mellette dolgozik, és nem akarja, hogy kiszivároghjon az ügy. Lehet, hogy ő tényleg nincs benne, és gyanakszik valakire odabenn?

- Lehet. Molinar rendes pasas, még nem láttam, hogy a szőnyegre köpött volna. És eddig minden esetben megvédte az embereit.

- Akkor figyelmeztetni kell arra, hogy mi készül.

- Szerintem meg hagyjuk ki, eléggé bonyolítja a helyzetet ez a hülye fegyverakció, nem hiányzik még a rendőrség is. És hogy a francba jutott eszedbe pont a fegyver? Más nem lett volna? Mosópor, vagy ilyesmi, ami nem olyan veszélyes?

- Pietró, menj a picsába a hülyeségeiddel. Szólj a haverjaidnak, hogy mikor lesz a buli, és ott találkozunk. Ne lássanak titeket, csak, ha baj van, akkor gyertek elő. És kösz. Örülök, hogy a barátom vagy.

- Ne csorgasd a könnyeidet haver, inkább mondd meg, hova is kell majd menni, és mikor, ezt elfelejtetted.

- Én is most fogom megtudni. – vette elő a telefont Phillip, és a nyilvános telefont hívta a Friend's Chickennel szemben.

Két kicsöngés után felvették.

- Halló. – semmi több.

- Ki vagy? - kérdezte Phillip.

- Pablo küldött. Mondd a helyet, és az időpontot

- Ma este a régi *Moonlight* moziban. Nyolckor.

- *Moonlight* mozi, nyolckor. Rendben. – közölte Pablo megbízottja, és lerakta a kagylót.

- Miért ott? – kérdezte Pietró, mire Phillip vállat vont.

- Szeretem a mozit.

- És most, merre?

- El kell mennem a fegyverekért. Itt az ideje, nem?

- Ha már egyszer megígérted, menjünk. – lökte a maradékot a szemetesbe Pietró, és a mopedhez ment. – gyere a parkolóba velem, a GMC-vel vagyok, annak elfér a platóján, utána majd elmész velem.

Bevetődtek a hatalmas autóba, és nekivágtak az útnak. A Pantomim-iskola a város másik szélén volt, egy képzőművészeti iskola egyik oldalhajtásaként üzemelt, valami alapítvány pénzelte őket. Amikor épp nem voltak előadások, akkor itt próbálták a növendékek a megszerzett tudásukat, tucatszám mászkáltak a parkban a fehérre festett arcú csíkos pólós emberek. Hatalmas tömeg verődött össze midig, egy csomóan fényképeztek, videóztak, sőt, még külön számokat is lehetet kérni. A látványosság hozta a fiataloknak a kis pluszt, épp ezért elég komolyan vették ezt a munkát.

Blomqwisttal ide volt megbeszélve a találkozó, és amikor Phillipék kiszálltak, hogy körülnézzenek egy kicsit idegesek lettek. Vagy kétszáz ember tolongott körülöttük. Hogy a fenébe bonyolítják le az üzletet?

Phillip kérdően nézett Pietróra, az széttárta a karját, és a tömeg felé intett.

- Nézzük meg ott, hátha odajön.

- Személyesen nem ismerem *Blomqwistot*, az a helyzet.

- És ezt csak most mondod? De jó csávó vagy! - dühöngött Pietró. – úgy mégis, mit képzeltél, idejön, és átad egy teherautónyi fegyvert?

- Hát, nagyjából igen, valahogy úgy.

- Hát te tényleg hülye vagy.

- Maradj csendben, inkább figyelj, itt lesz, meglátod!

Elindultak a báméskodók hada felé, és közben Pietró megbökte Phillipet:

- Te, és ha rájönnek, hogy nem fizeted ki, akkor mi lesz?

- Már kifizettem. Még tegnap. Megmondták előre, hogy *Blomqwist* csak így hajlandó üzletet kötni.

- Mondom, hogy hülye vagy. – nézelődött jobbra-balra Pietró – és mennyi volt?

- Százhusz rongy. Olcsó.

- Te meg hülye vagy, százhusz rongy! Honnan van ennyi pénzed? Menj már innen tolt félre egy nagy lábat, és csak utána jutott eszébe, mi is történt. Felnézett, és egy négyméteres alak integetett le neki fentről.

- Mit akarsz, menj már innen, dolgunk van. – hessegette el, de az egyfolytában mutogatott Phillip felé.

- Figyelj már, ez akar tőled valamit, nézd meg! – rázta meg Phillip vállát. Az is felnézett, és megkérdezte: a nyakiglábtól: - mit akarsz?

Válaszul egy koci kulcsa esett az orruk előtt a földre.

- És hol van a hozzávaló...- kezdte hozzá a kérdéshez Phillip, és megint felnézett abba a nyakfájdító magasságba, amikor észrevette, hogy az egy sétapálcával az iskola parkolója felé mutat.

- Gyere, nézzük meg, mi van ott. – vette fel a slusszkulcsot, és alaposan megnézte. Egy Wolksvagen indítókulcsa volt. Zsebre vágta,

és elindultak át a tömegen. Amikor hátranézett, a gólyalábas ember már nem volt ott.

- Ez ám a gyorsaság! – lihegte, és nagy keservesen eljutottak a hön áhított parkolóig.

- Mit keressek? – nézett körbe Pietró, és tehetetlenül bámulta a sok száz autót

Phillip elővette a kulcsot, és még egyszer megnézte.

- Egy mikrobuszt, egy Wolksvagen mikrobuszt.

- Na, ja, mert azt olyan egyszerű, mi?

- Igen, az, egy bazi nagy W betű van az elején.

- Nem mondom!

- Na, keress csak, ne papolj! Milyen rendőr az olyan, amelyik még egy kisbuszt sem talál meg sírás nélkül, *pronto, pronto!* – terelgette a mérgező Pietrót Phillip.

- Ott van egy, az a fos-zöld, látod?

- Aha, megvan, gyerünk.

A busz ajtaja nyitva volt. Beültek, és indítottak, egyből beröffen a motor. Phillip leállította. Pietróra nézett.

- Úgy néz ki, ez az. Nézzük meg, mi van benne. Kiszálltak, és hátramentek. Felnyitották az ajtaját, és hat ládát láttak benn. Phillip lecsapta az ajtót, és újra beszállt a kormány mögé. Pietró is beugrott, és megkérdezte.

- Most hogyan tovább?

- Elmegyünk hozzám, este pedig leszállítjuk a cuccot. Nem szeretném az utcán hagyni ezt – intett hátra a válla felett Phillip.

- Jól van. Nézd, valami üzenetféle – húzott elő a feneke alól egy papírlapot Pietró, csak most vette észre a kikandikáló sarkát.

- Az van rajta, hogy használd egészséggel, *Blomqwist*. Az is van még alatta, hogy a kocsit hagyd a városban akárhol, majd megkeresik, és elviszik. Két napig a tied.

- Remek – gyerünk innen! - fordított egyet a kulcon Phillip, és újra beindította a járgányt. Előhalászta a cigarettásdobozt, és kirázott két szál cigit.

- Nesze! – csak, hogy tudd, mennyire örülök neked! – nyújtotta az egyiket Pietró felé.

- Nahát, egy egész szál cigi! – mondta meghatottan - lekötelezel! De, mielőtt elmegyünk végleg, álljunk meg a kocsimnál, mert ragaszkodom hozzá. Valahogy a szívemhez nőtt.

- Marha – állapította meg Phillip, sebességbe téve a kisbuszt, és elhajtottak Pietró autójáig. Egészen rátolatott, leállította a motort, és kiszállt. Intett Pietrónak, hogy segítsen, és kezdte áthúzgálni a ládákat a GMC platójára.

- Mi van miért nem visszük ezzel?

- Vegyük le a mopedet, így nem férünk el, majd a végén rákötjük a tetejére – válaszolta Phillip.

- Most mi van, nem mondd meg? - ráncigálta Pietró a kismotort, és amikor lerakták, akkor közölte Phillip.

- Ha bárhol megtalálják a városban, akkor nyomkövető van a kocsiban. Adja isten, hogy a ládákon ne legyen. Majd, ha eltűntünk innen, akkor megvizsgáljuk őket, na gyere, folytassuk!

- Úgy van, úgy! - nézett csodálattal Pietró Phillipre – hogy mire nem figyelsz!

Öt perc alatt végeztek, a kulcsot bedobták a kesztyűtartóba, még egyszer megnézték, nem maradt e valami el, és nagyot fújva felkötözték a mopedet a ládák tetejére. Még így sem volt különösebben feltűnő, úgyhogy amikor végeztek, elégedetten ugrottak be a kocsiba. Phillip közölte Pietróval, hogy merre menjen, és lassan bevegültek a forgalomba.

A gyártól nem messze Phillip megkérte Pietrót, hogy cseréljenek helyet.

- Aztán miért? - firtatta az olasz.

- Mert, ha te vezetsz, akkor nem jutunk közelebb hatszáz méternél, azért.

- És miért nem, tán én nem vagyok olyan jó sofőr?

- De, az vagy. A számítógép azonban szűri a volánnál ülőket, és ha nem én vagyok az, akkor egyszerűen leállítja a kocsik motorját, és riadóztat.

- Na, erre kíváncsi vagyok! - húzta fel a szemöldökét Pietró, és esze ágában sem volt átadni a volánt.

Phillip hátradőlt, és mérgében a kárpitra csapott.

- Hülye, csökönyös digó!

- Te meg magadtól vagy hülye, ezt már megbeszéltük. Látni akarom, tényleg úgy van e, ahogy mondd. Ha úgy van, akkor örökké szolgállok, hű királyom – vigyorgott, és gázt adott. – Lovagok, előre, megvédjük otthonunkat! – kiabálta harsányan. Philliphez fordult, aki csak legyintett – Te! A hangos beszédet is hallja? - és jókedvében a

kormányt csapkodta. – világos, mert ez a Knight Rider, csak én nem tudok róla.

Eltolta magától a kormányt, és fennhangon közölte a kocsival.

- A neved mától fogva legyen KID! Vagy KITT! A rosseb emlékszik már! Turbóhajtás! – taposott bele a gázpedálba, és vadul száguldani kezdett. – látod, csak mondani kell neki!

Phillip rágyújtott egy cigire, és a füstöt kifújta az ablakon. Feltartotta három ujját, és lassan becsukta az elsőt, három másodperc múlva a másodikat.

- Megvan mind a három? Jól számoltál? Nézd meg még egyszer, el ne vesszenek! – röhögött Pietró.

Phillip becsukta a harmadik ujját is, és kidobta a csikket az ablakon. Pietróhoz hajolt. A kocsi megtorpant a száguldásban, kihagyott a motor, és aztán leállt. Gurult még néhány métert, és megállt. Pietró próbálta újra indítani, de nem sikerült. Elképedten nézett Phillipre, aki csak megrántotta a vállát, és intett Pietrónak, hogy cseréljenek helyet. Amikor kiszálltak, újra megnyomta a zsebében a távirányító gombját, amivel aktiválta az út mellett elhelyezett érzékelőket, és azok ismét passzív módban üzemeltek tovább. Beült a kormány mögé, és indított. A kocsi simán beindult. Phillip megveregette a barátja vállát.

- Látod, egy jó sofőr ért hozzá, igaz?

Pietró motyogott valami csúnyát olaszul, és nem válaszolt. Tüntetően kibámult az ablakon. Phillip lassan lehajtott az útról, és a buckák között araszolt egyre közelebb a gyárhoz. Egy nagyobb alumínium bódé mellé kanyarodott, és aztán óvatosan betolatott, amíg a bódé teljesen el nem takarta a kocsit. Felbaktattak a központi épületig, és a gépterembe mentek.

- Estig ott hagyjuk a kocsit. Menj, és pihenj egy kicsit. Amíg itt vagyunk, kicsit körülnézek itt-ott a neten. Ott van a háló, ha aludni akarsz, arra meg a konyha, ha éhes vagy.

- Nem alszom, kajálok inkább. Kösz. – vonult el Pietró a hűtőszekrény irányába.

Phillip leült, és elővett szál cigit. Megsodorta, és meggyújtotta.

Látható élvezettel fújta a levegőbe a füstöt, és a beérkezett leveleket kérte a géptől.

Tizennégy levél jött. Tíz egy címről, a többi négy más feladótól. A tíz levelet Rufus írta, egyfolytában azt kérdezi, meddig dekkoljanak.

Hamar felhívta. Most kivételesen Rufus vette fel, nyilván ideges volt.

- Rufus vagyok, te vagy az Phillip?

Az igenlő válaszra egy sor káromkodás jött, és csak utána kérdezte meg Rufus, amit annyira akart tudni.

- Meddig maradjunk még bezárva, ember? A többi banda azt fogja hinni, hogy itt hagytuk a pályát ebek harmincadjára. Ki kell mennünk, hogy lássanak.

- Reggelig bírjátok, addigra mindennek vége lesz – nyugtatgatta Phillip a kis barátját.

- Öregem, és a csajok, rájuk nem gondolsz? Mi lesz, ha nem jönnek többé?

- Jönnek mások, ne rinyálj már. Holnap reggel betegre keresheted a csajokat, játszhatjátok az agyatókat, de addig maradjatok ott, ahol vagytok. Játszatok, vagy mit tudom én. Nyomuljatok egy kicsit a neten, reggel visszahívlak.

- Miért nem akarod, hogy kinn legyenek a placcon? - szolt közbe Pietró. – elég nagyok ahhoz, hogy vigyázzanak magukra, nem?

- Nehogy véletlenül is most jusson eszébe Pablonak, vagy akármelyiknek, hogy itt az ideje új husikat beszervezni. Legyen vége a mai napnak, és vidulhatnak. Felhívom Trishát.

- Jó, én is telefonálok. Egy pár havert megkérdezek, ki mit tud segíteni.

Phillip bólintott, és új számot hívott.

- Trisha? – kérdezett bele.

- Én vagyok, igen. Maga az Phillip?

- Én. Nem tudok ma már menni, azért hívom. Mi újság?

- Itt volt a vak koldus egész nap az ajtó mellett. Egyfolytában hallgatózott, szerintem többet tudott az utcán történekről, mint akik látnak.

- Igen. Még valami?

- Egy ember telefonált, hogy az öcsémet megverték, és most kórházban van. Nem mondta meg, hogy ki beszél. Mit tegyek? – tépelődött Trisha.

- Semmit. A rendőrök valószínűleg megtudták a maga mobilszámát, és ezzel akarják kiugrasztani. Ne tegyen semmit. A srác a bandával van, és nincs semmi baja, ha volna, akkor elmondanák, mit

akarnak, de csak pofáznak. Holnap reggel magáért megyek, rendben, az öcsével együtt, így jó lesz?

- Jó, köszönöm. És még azt akarom mondani, hogy sajnálom, amiket összehordtam magáról. Igazán szégyellem magam.

- Nem kell. Én is tudok csúnyán beszélni, ha kell, tapasztalta. Legközelebb egy vacsora mellett megbeszéljük, hogy van e közös témánk, vagy nincs. Rendben?

- Rendben. Vigyázzon magára, és az öcsémre.

- Viszlát - suttogta Phillip a készülékbe, és szétkapcsolt.

- Ez ám a csajozós szöveg! Barátom! „Közös nevező”, hogy be ne szarjak! – vigyorgott teli szájjal mögötte Pietró, miközben egy hatalmas majonézes szendvicset falt. – jó nő, mi?

- Jó. De mondott valamit, ami nem tetszik. Állítólag elkapták a fiút, és elverték. Ha ti vizstek be valakit, akkor melyik kórházba szállítjátok a letartóztatottakat?

- A St. Patrickba. Miért?

- Mert az az érzésem, hogy tényleg elkaphatták. Megnézem. – fordult a monitor felé Phillip, és kikereste a St. Patrick számát.

- Van valami kódja, ha ilyen embert keresünk? Úgy értem valamilyen besorolási kód?

- A hét-kilenc-tizenegy ilyesmi, az „az intézkedés közben megsérült, és ellátásra szorul”. Esetleg. De lehet, hogy be sem jelentik, csak felviszik valamelyik osztályra.

- Remélem, hogy csak rémeket látunk. – válaszolta Phillip, és már a kórház adatait böngészte. – valahol csak rögzítik ezeket a betegeket, nem?

- Hát persze! - csapott a homlokára – fenn, az emeleteken felveszik a neveket, hogy tudják, milyen gyógyszert kell adni, mi a vérképe, érted?

- Emeletek, recepció, ez az. Elsőn semmi, másodikon semmi, harmadikon, a rohadt életbe, Marshall Delong. Itt van. Négyszázhetes szoba. A leletek szerint... - lapozott tovább Phillip – eltört egy bordája, zúzódások, a karja kificamodott. Ezt a fiút alaposan helybenhagyták. Odamegyek – állt fel Phillip. Te menj a kocsival fél nyolckor a *Moonlight* mozihoz, Egy sarokkal lejjebb állj meg, ott találkozunk.

- Phillip, figyelj csak, van valami, amit nem mondtam el. Jelentettem az ügyet Daughertynek. Valószínűleg ott lesznek a zsaruk is.

- Akkor jó – közölte sátáni vigyorral Phillip. Mert nem hiszem el Molinarról, hogy pár ezer dollárért eladná magát, de Daughertyről annál inkább. Jól tetted.

- Úgy gondolod?

- Pietró, ne tessed már hülyének magad, te is úgy gondoltad, ahogy én, azért szóltál be, nem igaz? Azt akartad, hogy Daugherty eljöjjön a kis összeröffenésünkre, ugye? Na, megyek, ott találkozunk. Ne csüggedj, haver, tudtam, hogy okos srác vagy. Ne vágj ilyen fancsali pofát. Megyek.

Phillip lement a garázsba, lassan besötétedett, és így nyugodtan ült fel a Yamahára. Bekapcsolta a műholdas navigációt, és elindult lefelé. Húsz perc alatt ért el a kórházig. A motoron lekérte az alaprajzot, és alaposan átvizsgálta. Egy közepe méretű kórház, nem sok feltűnő dologgal. Amolyan tevékenykedünk, és kész. Végül is most nem érdekelte, hogy miféle tevékenysége van még a kórháznak, nem érdekelte. Később, esetleg. Talált egy bejáratot lenn, az alagsorban, ami a személyzeti lifthez vezetett. Két perc múlva ott állt az ajtó előtt, és a mágneskártyás leolvasóval bíbelődött. Kipróbált egy új verziós kártyát, ami annyira összekeverte a kódokat, hogy összeomlott a rendszer, és a túlterheléstől kilépett minden feladatából. Az ajtó kinyílt, csak be kellett sétálni. Phillip belökte a feltároló ajtót, és lehívta a liftet.

Beszállt, és felvitette magát a harmadikra. Sehol senki.

Fura, ha a rendőrök ide hozzák a betegeket, és nem vigyáznak rájuk. Elindult a folyosón, és az ajtószámokat nézegette. Négyszázhat. Megvan. Még egyszer körbenézett, de senkit sem látott.

Benyitott. Hagyta, hogy az ajtó kitáruljon, hogy láthassa, mi van a szobában.

Az ágyban Marshall Delong feküdt. Az ajtótól balra egy szék állt üresen. Phillip némán mutatott a székre, és Marshall intett, hogy menjen csak nyugodtan.

- Szevasz, öreg. Mi történt? Az én látogatásom okozta? - kérdezte Marshallt, miközben átvizsgálta a kórtermet.

- Nem, nem a te hibád - nyögte nehezen a bedagadt szája miatt Marshall.

- Mi volt, mondd már?

- A pizzériába mentünk ebédelni, berontott két zsaru, kikaptak a srácok közül, és végigverték az utcán. Betuszkoltak a kocsijukba, és elvittek egy kihalt telekre. Arra voltak kíváncsiak, hogy milyen bulira készülünk. Hiába hazudtam, addig vertek, hogy a végén bevallottam a fegyver bulit. Ne haragudj. Utána ide hoztak. Ennyit tudok – fejezte be.

- Figyelj. Azok a zsaruk, akik téged beszerveztek, és most megverték, nem kaptak rá meghatalmazást. Más szóval te nekik dolgoztál, maszekban. Azt akarták most megtudni, hogy hozzájuthatnak e valamilyen kellemes szállítmányhoz, és ha igen, hol. A fülest odabenn kapták a yardon, tőled csak a pontos helyet, és időt akarták megtudni. Mindegy. Hogy vagy, tudsz jární?

- Nem, nagyon elkaptak.

- Jól van, figyelj, megoldjuk másként.

Phillip előkapta a mobilt, és beütött egy kódot, ami felhívott egy számot. A túloldalon bejelentkezett valaki.

- Joe, te vagy az? Igen, én vagyok, Phillip. Szükség lenne két emberre, igen, most azonnal. Hogy indulnak? Jó, mondom, a cím St. Patrick kórház, a harmadik emelet, négyszázhetes szoba, igen, négyszáz, jól hallottad. A név Marshall Delong, személyi védelem, igen. Fegyverrel, persze. Hogy kitől kell védeni? Mindenkitől. A kollegáktól, aha, ők juttatták be a kórházba is. Ne engedd, hogy bárki is bejusson hozzá, vagy netán elvigyék innen. Nem, nekem mennem kell, a pénzt átutalom a számlára, ahogy szoktuk, ja. Ha segítség kell, szólj, tudod, ha lehet, szívesen, rendben, szevasz.

Phillip szétkapcsolt. Lehajolt a fiúhoz, és halkán a fülébe súgta.

- Két ember jön, és ők vigyáznak rád. Volt rendőrök, most egy civil szervezet tagjai. Ne félj, minden rendben lesz. Holnap elviszlek a nővéredhez. Szevasz.

Lement a motorhoz, még egyszer felnézett a harmadik emeletre, aztán elhajtott.

A mozi előtt lekapcsolta a lámpáit, és csendben, lassan a GMC mögé hajtott. Pietró éberén figyelte mit művel, egy konténer mögött lapult, onnan lépett elő

- Itt vannak. – intett a fejével a mozi felé

- Kik?

- A cigisek. Már itt voltak fél órával a megbeszélte idő előtt.

- Ezért küldtelek ide téged én is. Most már legalább tudjuk.

- Van ám itt még valaki. Megjött Daugherty az embereivel, ők ott vannak a másik utcában. Egy kicsit körülnéztem, ha nem haragszol. Velük van Dempsey is. Láttam a dagadt képét. Most mit csinálunk? - érdeklődött Pietró.

- Először is, milyen fegyvered van? A rendőrségi tömpe orrú?

Pietró bólintott. Phillip a motorhoz ment, és elkezdte előszedni a motorba rejtett készletét.

- Válassz még valamit, azt hiszem, ide kevés lesz egy pisztoly.

Pietró megvizsgálta az elé tett árut, és egy nehéz Coltot vett magához. Fülig ért a szája, amikor közölte, hogy jó lesz. Aztán lekomolyodott, és zsebre vágta a S& W- 900 - ast. Tizenöt lőszer fért el benne, és aránylag kicsi volt.

Phillip is telerakta a zsebeit, és úgy forgatta őket, hogy semmiképp ne zavarja a mozgásban. A maradékot visszadobálta a táskába, nem sok mindet kellett visszatenni.

Beültek a GMC-be, és egymásra néztek.

- Készen vagy? - nem nézett Pietróra, merően bámulta a mozi alagsorát.

- Készen hát. Mehetünk.

Phillip indított, és lassan gurulni kezdet. Lekapcsolt lámpákkal bearaszolt a mozi alagsorába, és megállt egy tartóoszlop mellett. Felvillantotta a reflektorokat, mire oldalról két villantást kapott válaszul.

Kiszállt. Intett Pietrónak, hogy fedezze.

Elindult a másik kocsi felé. Nem egy, két autó állt ott, Pabloék ültek benne. A mexikói is kiszállt, és Philliphez ment.

- Mi a szart vacakolunk itt ennyit? – nézett idegesen körbe.

- Nem szeretném, ha bármi baj érne minket.

- Azt én se. Megvan a cucc?

- Meg. Százötven lepedő, és a tied.

- Abban állapotunk meg, hogy én terítem az árut, és risztelünk.

Honnan vegyek ennyi pénzt?

- Arról volt szó, átadásnál fizetsz. Akkor nincs üzlet, szevasz.

- Na, nem! Azt már nem! – intett hátra Pablo, és még négyen kiszálltak a kocsiból, kezükben puskával. – ha megmozdul, lőjétek le! Én elmegyek az áruért. – közölte a bandával.

Abban a pillanatban reflektorok fénye hasított a parkoló homályába, és rendőrlámák villogása adta tudtukra, baj van. De furcsa baj volt ez. Mind a ketten tudták, hogy ott vannak a rendőrök, és egyikük sem nagyon lepődött meg az érkezésükkor.

- Mindenkinek! Fel a kezekkel! Aki megmozdul, lelőjük! – harsogta egy hang.

- Megadjuk magunkat! – kiáltották, és felemelték a kezüket.

Phillip némán állt a parkoló szélén, egy mozdulatot sem tett eddig, alig látszott a körvonala, Pablo pedig hirtelen eltűnt a sötétben. Hangos káromkodással bilincseltek meg a rendőrök a bandatagokat, és újra kigyulladtak a fények. Dempsey, és Daugherty állta a lámpák kereszttüzeiben, kezükben egy - egy Turkey- Mag, Phillip megismerte a fegyvereket a terepszínű festésükről.

- Phillip Morris, itt vagy? Gyere elő. Volna itt egy kis elintéznivalónk egymással. – üvöltötte Dempsey.

- Igyekezz már – bökte meg a vállát Daugherty – még valaki észrevesz minket.

- Zsaruk vagyunk, te barom, nem látszik?

- Ha így folytatod, nem sokáig. – válaszolta szárazon Daugherty, és ellépett a fényből. – hol vagy Morris?

- Ne üvöltözz, itt vagyok. – állt mellé Phillip, és kiverte a kezéből a puskát. Daugherty felüvöltött, és felé csapott. Nem találta, el, de a kiáltásra Dempsey odafordult, és amikor meglátta Phillipet, lőtt. A kocsikban ülő rendőrök, is kiszálltak, és vadul tüzelni kezdtek.

Daugherty nagyon rossz helyen állt, mert teljesen eltakarta Phillipet, így a lövések nagy része őt érte.

- Bassza meg, eltaláltuk a hadnagyot, álljatok le – kiáltotta valamelyikük, de Dempsey megragadta a gallérjánál, és az arcához rántotta a kiáltozó rendőrt.

- Majd ha én azt mondom, akkor abbahagyod, addig viszont lősz, megértted? - lökte vissza a megszeppent zsarut.

.- Meglőttük a hadnagyot – mondta.

- Én is láttam, nem vagyok vak. Morrisset kell elkapni, nála vannak a fegyverek, és túl sokat tud rólunk. El kell hallgattatni. Mozgás – intett a többieknek. – kapcsoljátok már le a lámpákat, nem látni semmit.

Azt sem látta, hogy Phillip most már mindkét kezében egy fegyverrel egy oszlop mögött áll, és csukott szemmel koncentrált. Még

egy utolsót fűjt, és kilépett. A Skorpió, mint dühös állat köpködni kezdte a golyókat, és az izzó lövedékek alagutat vágtak a félhomályba. A Glockot körbeforgatta a Skorpió felett, és igyekezett valami célpontot találni neki. A rendőrök kocsija felől mozgást érzett, és beleeresztette az egész megmaradt tárat. Gyorsan a hóna alá vágta a Glock-kot, és tárat cserélt a Skorpióban. A kocsihoz araszolt, és megnézte, mi történt. Az egyik zsaru volt az, kezében egy automata puskával.

- Egy megvan. Gyerünk tovább. – mormolta. Mi van Pietróval?

- Phillip! Phillip Morris, add meg magad, és nem bántunk. – hallatszott egy érdes hang valahonnan a régi mozi díszletek között.

- Ezek hülyék – gondolta, és egy világító ceruzát dobott a hang irányába. A piros fény elárasztotta a környéket, és egy pisztolyos alak sziluettje villant meg. Mindkét fegyvert előre tartva azonnal lőtt. A hatalmas mennyiségű lőszer becsapódásától a pasas hátrarepült, és néhány vonaglás után elcsendesült.

- Kettő. – számolta Phillip. Hol az istenben van Pietró?

Pabloék kocsija ott állt, tőle nem messze, odakúszott, és az autó fedezékéből szemügyre vette a terepet. A másik autó alaposan eltakarta a kilátást előle.

Szeme nagyon lassan, de hozzászokott a sötétnek, amikor valami váratlant látott. Egy lassan vándorló kis piros pontot, ami egy lézeres kereső lehetett.

Ez meg mi, nézte, ahogy a pont kettőt villan, és utána elszabadul a pokol.

Tucatnyi piros fény vágódott bele a sötétségbe, szinte feldarabolva azt, és

Egy csomó feketeruhás, álarcos kommandós ugrott be a parkolóba. Minden oldalról körbevették az épületet, és most egy csomó reflektor gyulladt ki.

Phillip azonnal eldobta a fegyvereit, és a tarkójára tette a kezét.

- A földre! Mindenki a földre, fegyvereket eldobni! - hangzott rögtön utána a parancsszó. Phillip sejtette, hogy ez következik. Akinél fegyver van, az meghal. A kommandósok nem cicoláznak, lőnek, utána kérdeznek. Nyugodtan nekidőlt a kocsinak, és megvárta, míg végiglövdözik a parkolót a SWAT-osok. A rendőrségi kommandó volt az, az elit alakulat. Csak reménykedett, hogy Pietrónak nem esett baja.

Egy feketeálarcos állt meg mellette, és rátartotta a géppisztolyát.

- Felállni! Induljon – lökte meg az engedelmeskedő Phillipet, aki egy szót sem szólt, a tarkójára tett kézzel botorkálni kezdett a lámpák irányába.

A vakító fénytől nem látott senkit, és amint közelebb ért, egy hang állította meg. - Na, mi van te gépfüggő buzeráns, befejezted a lövöldözést? – hallatszott Pietró hangja, és Phillip elhűlve látta, hogy vidáman integetett az olasz az egyenruhások parancsnoka mellett állva.

- Látod, ha az ember akar valamit, akkor nem kell mindenáron többet kockáztatni, mint amennyit érdemes.

- Te hívtad őket? – eresztette le a kezét Phillip, amikor látta, hogy vége az akciónak, és a feketeruhások maguk előtt terelgetik az életben maradt rendőröket. –arról volt szó, hogy egy-két haver.

- Én hát. Csak nem gondolod, hogy egyedül teneked vannak jó ismerőseid? Bemutatom Giorgio Lazzaronit, a SWAT helyi vezetőjét. Mellesleg a barátom - mutogatott Pietró vidáman. –nézd – bökött a beérkező rabszállítóra – megvan mindenki. Pablot az elején elkaptam, ne csináljon semmi galibát, de te eltűntél, nem tudtalak értesíteni. Meg akartuk várni a fejleményeket, az egészet videóra vettük, csak a rend kedvéért. Jó film, otthon megnézem. Amúgy, jól vagy?

- Jól. Csak ha előre tudom ezt, akkor nem halnak meg azok a kölykök, erre nem gondoltál, mi?

- Pablo megmondta, hogy azt az utasítást kapták Daughertytől, hogy nyírjanak ki téged. Sajnálod őket?

Phillip a fejét ingatta, és nem szólt semmit. Visszament a fegyvereiért, és a zsebébe dugta őket. Kiment a parkolóból, és a mozi falának dőlve rágyújtott.

- Nézd, ha elmondom, hogy mi fog történni, akkor nem így alakulnak a dolgok. Ez van. Akinek kellett, az életben maradt, a rosszfiúk rács mögött, mit akarsz még? - szólalt meg mögötte Pietró.

- Túl sokan meghaltak pár doboz cigi miatt, és az igazi főnököt nem kaptuk el.

- De igen, Daugherty volt az. Ő irányította az akciókat, ő szervezte be a rendőröket, ő volt az összekötő kapocs Dempseyvel. Mindent tudott, és terjeszkedni akart. A belső elhárítás már résen volt, és amikor megjelentél, már tudták, hogy jó nyomon járnak, valaki a zsaruk között keveri a szart. Te megtaláltad helyettük a neveket, most

már csak el kellett kapni őket, úgy, hogy ne legyen semmi esélyük kivágni magukat. Így sikerült - vont vállat Pietró. – sajnálom, de a fegyvereidet le kell foglalnom.

- Nem baj, egy vasamba sem került. Az Államok fizette az egészet.

- Nagy gazember vagy te Phillip Morris. Holnap zabálunk együtt valami jót?

- Ha lehet, holnapután. Holnap pihenek, öregem - veregette meg a felügyelő vállát Phillip, és a motorjához ment. Nem érzett semmi elégtételt a törtétekért, sőt, mintha csak megcsalták volna, olyan furán érezte magát. Aztán rájött, azért, mert nem ő irányította a dolgok menetét, nélküle oldódott meg minden. Kimaradt a happy endből. Eldobta a cigijét, és felült a motorra.

Húsz perc alatt tette meg az utat a mozi, és Helen mámi háza között.

Becsengetett. A mámi lecsoszogott a redőnyhöz és kikérdezett.

- Ki az?

- Phillip vagyok – válaszolta csendben a fiú.

- A lány már alszik, mit akarsz?

- Mondja meg neki, mámi, hogy már vége, már mindennek vége, holnap megyünk a testvéreért. Aludjon jól, viszlát reggel.

- Már vége, Phillip? Mindennek vége? Dehogyan, fiam, csak most kezdődik – mosolyodott el az asszony, és egy ír dalt dúdolgatva visszabotorkált az emeletre, és lefeküdt aludni. Nem láthatta, hogy a másik szobában Trisha boldog mosollyal az arcán fúrja a párnájába a fejét, és könnyezve adott hálát az istennek, hogy nem lett semmi baja az öccsének,....és Phillipnek. Igazából nincs még vége, gondolt a beszélgetés végére, és a vacsorameghívás jutott eszébe. Mit vegyek fel, nincs egy rongyom..., és elaludt.

Vége.